

792. L. 11
ΟΔΟΙΠΟΡΟΥΝΤΟΣ
ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ.

S I V E

I T E R

Surriense & Suffexiense.

PRÆMITTITUR

De LINGUÆ GRÆCÆ institutionibus quibusdam

EPISTOLA CRITICA.

Peregrinantur, rusticantur.

L O N D I N I,

Prostant apud J. & J. RIVINGTON, in Cœmeterio
Paulino, & J. FLETCHER, Oxon.

MDCCLII.



39.
1. 4
149.

VIRO REVERENDO

EDVARDO BENTHAM S.T.P.

Coll. Oriel. Soc.

S.

IN reipublicæ literariæ celebritatem prodiens, Te imprimis, vir amicissime, compello: siqua ego vel παιζων vel παρδασιολογων scripsisse videar, Tuis quæ usui sint, ea qualiacunque ad Te libenter defero; Te mihi & Cenforem & Patronum adhibere velim, quem in hoc scriptionum genere versatissimum cognoverim. Hæc itaque ἑδοιπορευτὶς μελετήματα, laboris otiosi fœtus tenues, Tibi siue castiganda siue approbanda commendo: aliquem certe siue benevolentia siue iudicii severioris fructum experiri cupio; quorum alterum efficiet ut ipse mihi magis placeam; alterum, ut Lectoris Critici censuram minus pertimescam.

Ego quidem, cum literarum *Græcarum* studiosos, qua potui, opera omni adjuvare

vellem, in eo, quod maxime desiderabatur, maxime mihi elaborandum esse intellexi; ut nempe scriptionum in hac parte aliquarum non tam præceptionibus, quam exemplis quibusdam, propositis, lumen aliquod præferrem; ita ut juvenus vestra Academica ad exemplarium *Græcorum* imitationem excitaretur, atque ut in *Græcis* perinde ac *Latinis** stili, qui quidem est *optimus* & *præstantissimus dicendi effector ac magister*, exercitatio frequens adhiberetur. Hoc id ipsum est quod unice desidero, quod, cum magni sit laboris, *quem plerique fugimus*, sentio a

* M. T. C. *De oratore*, lib. i.

Periodum integram, cum ad rem nostram faciat, transcriptam exhibere libet. “ Caput autem est, quod, ut
 “ vere dicam, minime facimus (est enim magni la-
 “ boris quem plerique fugimus) quam plurimum scri-
 “ bere. *stilus optimus & præstantissimus dicendi ef-*
 “ *feotor & magister*. neque injuria; nam si subitam &
 “ fortuitam orationem commentatio & cogitatio fa-
 “ cile vincit, hanc ipsa profecto assidua ac diligens
 “ scriptura superabit. Omnes enim, siue artis sint lo-
 “ ci, siue ingenii cujusdam atque prudentiæ, qui modo
 “ insunt in ea re de qua scribimus, inquirentibus no-
 “ bis omnique acie ingenii contemplantibus ostendunt
 “ se et occurrunt; omnesque sententiæ verbaque omnia,
 “ quæ sunt cujusque generis maxime illustria, sub acu-
 “ men stili subeant & succedant necesse est. tum ipsa
 “ collocatio & conformatio verborum perficitur in scri-
 “ bendo,” &c.

plerisque prætermitti: quod tamen, cum magni sit momenti, imo & id ipsum, ex quo præcipue hac in disciplina efficitur *ακρολογία*, ideo adolescentibus vestris omni opera commendari sive imperari velim.

Dolerem fane, siquo aut fato vestro, siqua sive discentium sive etiam docentium culpa contigerit, ut literarum *Græcarum* studia apud vos consenescant. & certe vobis turpe quiddam & jure pudendum videretur, si, quo plura accefferint adjumenta, eo magis industriam vobis languere patiamini. Utinam illa verborum facibus admotis aliquatenus a me resuscitari & accendi possit! Interea vero isthoc haud facile tolerandum reor, ut adolescentes vestri ultro sibi fraudem in hac re faciant, atque ita *Græcis* operam dent, ut libelli alicujus in manus traditi lectione (sterili forsan illa & desultoria) perfuncti mirum quiddam se effecisse putent, aut, cum, oculo properante & ad *Latina* furtim detorto, pauca quædam perceperint, interpretes idoneos se haberi velint; qui interim disciplinæ hujusce se prorsus rudes & ignaros arguunt, neque vocum singularum neque sententiarum vim, neque dictionis idiomata & elegantias, neque denique scriptoris mentem ullatenus affecutos. No-
lo,

lo, inquam, ut perfido industriæ alienæ subsidio male usi incerta pro certis captent; vellem potius, ut omnia Marte proprio elaborata superare discant, ingenii sui vires periclitari, & ex ipsis demum fontibus derivatam orationis Atticæ puritatem & ἀνεξέραιαν omni studio exquirere & haurire.

Quibus potissimum modis, rogas? — iisdem profecto, quibus acquiritur linguarum omnino omnium cognitio accuratior: scilicet non tam lectione multiplici & cursoria (hanc enim a plerisque frustra adhiberi video) quam meditatione quadam castigata, quam acuminis Critici animadversionibus iteratis, & crebra stili imitatoris exercitatione. Quid de *Latina*, quid etiam de *vernacula* censes? quorsum in utraque scriptio tam frequens præcipitur, nisi ut acquiratur perceptio promptior, & intellectio penitior? Quid autem est, cur non in *Græca* pariter eadem valeat disciplina? — Quin vide homo homini in hac parte quid præstet, exercitatus imperito, & quid efficiat ipsa scribendi consuetudo. Quis non experiundo sentit multa nos tum legentes tum colloquentes fugere & latere, multa itidem elabi? At vero scribentibus eadem sponte occurrunt: universa & singula sub acumen stili subeunt: delicatum

tum quoddam fastidium meditantibus adhærescit, stilusque, ut ita dicam, mira quadam præsentione solæcismi & inelegantiae cujusvis speciem refugit. Scribenti non monitor, non præceptor, non castigator deerit; ipse sibi quæque tradet, tanquam ἀποδιδάκνῃ : scriptionis studiosus suæ in alienis plus sapiet, quæ adhibet tanquam sua. Et profecto in omni parte domesticæ hujusce meditationis permagna est vis: involuta explicantur, difficilia expediuntur, nec ipsæ minutiae latent: expenduntur omnia: dictionum idiomata, ellipses, verborum vis, delectus, copia, collocatio, & orationis totius apta constructio: hæc omnia scriptor diligens circumspiciet, meditabitur, elaborabit.

Illud porro præcipuum habent *Græci*, cum ex ingenio suo priores scripserint, ὁ ἀδείψμα μᾶλλον αὐτοὶ οὐκ εἰσὶν, ἢ μιμηταὶ ἑτέρων, quod in suo genere quisque præstantissimus proprio quasi charactere signetur, atque adeo in singulis singulare quiddam reperiatur, quod cum laude quisquam imitari possit. quicquid universi habeant commune, quicquid singuli sibi proprium, id omne sedulo animadvertet, quod ad se transferri gaudet; collationibus his institutis judicia sibi confirmari sentiet, scriptionis demum cujuscunque colorem
&

& figuram exprimet : unde efficitur illud, quod rerum omnium caput est, *sapere*.

Quæ cum ita sint, siquidem *literarum Græcarum* studia debito cum fructu suo excoli & promoveri velimus, inter cætera industriæ instrumenta præcipue ad hanc stili exercitationem, cuius vim tam late patere sentio, adolescentes nostri sunt cohortandi, ita ut, quemcunque legentes admirantur, eundem etiam scribentes sibi imitandum proponant. Ecquis igitur in Philosophia *Platonis* copiam & splendorem, — *Aristotelis* subtilitatem & *ακρίβειαν*, — ecquis in Oratoria *Isocratis* dulcedinem & lenitatem, — *Lysiae* nitorem & tenuiores elegantias, — *Demosthenis* vim & *δυναμίδα*, — ecquis demum in Historia *Herodoti* simplicitatem & exuberantiam, — *Thucydidis* sententias & elaboratam gravitatem, *Xenophontis* puritatem & æquabiliter fluentem suavitatem, — ecquis, inquam (ne plura commemorem) in singulis hæc maxime præclara censet? en totidem videt, quæ ipse sequatur, exempla!

Exercitationum porro huiusmodi fructus si quis quærat — mecum modo recolat velim quid hac in parte effecerint *Græcorum* imitatores *Romani*. Hæc ipsa commemoratio mihi videtur esse quasi exprobratio quædam

dam, cum videamus nos ab illis non tam ingenii, quam industriæ laude superari. Erat enim, erat profecto in illis incredibilis quidam styli labor, & ambitiosa æmulatio, quidlibet aggredi feliciter audax, aliquando etiam & ea, quæ non sequebatur, quasi devio itinere consecuta. Unus hac in parte a nobis prædicabitur *M. T. Cicero*, quem in *Græcis* ita versatum novimus, ut eorum quasi succum & sanguinem in scripta sua transfuderit, & ab ipsis demum omnem tum philosophiæ tum eloquentiæ laudem ad se derivaverit. Ille adeo, quid styli exercitatione effici possit & debeat, non tam præceptis quam exemplo suo commonstravit; ita *Græcos* imitatus, ut illum deinde imitari posse laudis fuerit amplissima.

Ne vero exempla domestica nobis defuisse putes, redi aliquando mecum in temporum præteritorum memoriam, & in illud præcipue sæculum, superiore superius; quod sane *Ciceronianum* haud frustra appellaveris. Miraberis profecto talem in omni genere litteratorum proventum extitisse: imo vero & scæminas, & quidem sanguinis nobilitate illustrissimas, ea, quæ viri etiam doctissimi non sine invidia laudarent, ingenii monumerta protulisse. Quibus vero artibus quave

b disciplina

disciplina usi homines in tantum profecerint, in *Pædagogo* suo & *Epistolis* docet autor gravissimus, *Aschamus*. Hoc nempe, quantum quantum erat, præcipue effecit illa, optima dicendi magistra, styli exercitatio. Non illi lectione quadam solitaria frigidaque, non, interpretationis alienæ ope vicaria freti, per ambages vel compendia, nescio quæ, ad *Græcorum Latinorumque* intellectionem tam accuratam pervenerunt; sed meditatione fervera, sed expendendo singula & elaborando, &, quod cætera fere complectitur omnia, plurimum scribendo: atque ita quidem, ut e *Latinis Græca*, e *Græcis Latina*, ex omnibus *Anglica* redderent: qua quidem in exercitatione ipsa & acrius explorantur singula, & intelliguntur penitius. Video equidem laborem nobis hac in parte objici haud mediocrem, quem plerique fugimus; at video simul exinde fructus oriri haud mediocres, cum his ipsis ex difficultatibus distinctior & expressior prodeat orationis vis omnis & gratia. Et sæculi quidem illius scriptores jure prædicamus, quippe qui illud imitando consecuti videntur, ut præ cæteris *Latinissimi* & *Αἰνωτάτοι* merito habeantur, cum unice ad exemplaria in omni genere præstantissima styli conformârint, & in scriptis, perinde ac moribus,

moribus, commercii popularis contagionem refugerint.

Hæc de styli exercitatione ita a me dicta sunt, ut scias, non tam rebus novis me studere, quam antiqua revocare velle, atque ita exempla majorum laudare, ut etiam imitanda proponam, & adolescentibus vestris industriæ simul & gloriæ confimilis æmulationem accendam.

Haud profecto ea mihi est aut animi vis aut dicendi exercitatio, ut, quæ olim in *Latinis Famianus Strada*, eadem in *Græcis* exequi me posse confidam: id operis, arduum fane præclarumque, & nostro majus ingenio, linguæ *Græcæ* Professoribus, iisque qui plus & otio literisque abundant, intactum relinquo. Interea, quæ potui, pauca quædam prolusi, satis habens, si, quæ hac in parte facio aut fecerim, Tibi Tuisque aliquatenus prodesse aut placere possint.

Scribendi porro occasionem recolens, in memoriam redeo jucundissimam *Gulielmi Greenaway*, viri desideratissimi, quo ego semper usus sum amicissimo, & studiorum communium duce & adiutore. redeo simul in colloquii veteris recordationem, in quo per multa ab illo de literarum *Græcarum* institutionibus egregie disputata acceperam. Ille

adeo, cum, pro more suo animose atque
 magnifice declamitans, non sine aliqua tum
 discipulorum tum etiam docentium reprehensionem
 interposita, literarum *Græcarum* studia aut
 negligi prorsus aut male corrumpi quereretur,
 ejusque rei causas paulo altius repetitas
 investigaret, id scilicet præcipue cavens,
 nequid damni aut dedecoris caperet respublica
 literaria; in eo demum permansit ut ostenderet,
 “ Non subsidia ad hanc rem
 “ idonea, sed nos ipsos nobis deesse, sed
 “ præcipuum quiddam desiderari, in quo
 “ cætera fere omnia continentur, nempe eam
 “ ipsam, quam supra descripsimus, styli
 “ exercitationem: nisi enim hæc accesserit,
 “ minus firmam esse rerum verborumque
 “ perceptionem; atque adeo minus valere
 “ & legendi sedulitatem, & Grammaticorum
 “ præcepta, & quicquid demum adjumenti
 “ attulerint & Lexicographi & versiones *La-*
 “ *tinæ*; proinde hac potissimum in parte
 “ laborem nobis esse impendendum, siqui-
 “ dem aut *Latinissimi* aut *Ἀριστοτα* esse
 “ velimus.”

Quæ cum essent ab eo constanter dicta,
 neque dissentire quisquam videretur, tum ille,
 “ Quin ergo vestrum aliquis, quod discipulis
 “ præcipiendum putat, id ipsum ex-
 “ periundo

“ periundo ostendat ; ut intelligi possit, rem
 “ illam, de qua agitur, non esse momenti
 “ tam levis ut negligi debeat, neque vero la-
 “ boris tam molesti, ut, velut opus intrac-
 “ tabile quoddam, a quopiam sedulo devi-
 “ tetur ; sed studio nostro materiem haud
 “ indignam proponere, & fructum aliquem
 “ afferre cum jucunditate conjunctum. Tum,
 “ me intuens, ad te, inquit, omnium igna-
 “ vissime, hæc nostra præcipue spectat pro-
 “ vocatio : haud certe ego Te, qui in *C. C. C.*
 “ *Græca* publice prælegis, impune dimit-
 “ tam, quin ad aliquod hac in parte opus
 “ præstandum adigam, nec ab honesto, quod
 “ administras, munere, neque studiorum ra-
 “ tione alienum : ut Tui aliquando sentiant
 “ in *Xenophonte* explicando operam te non
 “ frustra posuisse.”

Quid multa ? adhortationum hujusmodi
 stimulis excitatus rem ipsam aggredior : at-
 que adeo hæc ὁδοιποροῦντι μελετημαία qualia-
 cunque adorno. ego quid imitando assequi
 potuerim, penes Te Tuosque judicium esto.
 εἰ μὲν καλῶς καὶ ἀξίως τῆς προαιρέσεως εἰρηκα,
 ὥς ἐβόλομαι· εἰ δὲ ἐνδεεστερῶς, ὥς ἐδιωαμην.

En scriptionis occasionem ! vide porro &
 Editionis consilium : atque adeo vide id ip-
 sum, quod tecum commune habeo, ut, qua-
 cunque

cunque in re nostra desideretur opella, adolescentibus vestris adjumento esse possim. Malo equidem arrogantem me haberi, quam ita maligne verecundum, ut quod vobis usui fiet, invidere videar. Utinam profecto vestris in *Athenis*, quas omni laudis genere florentissimas esse cupio, qui ingenio & eruditione valent maxime, iidem præ pudore, nescio quo, fastidioso, lucem publicam minus refigerent; nec ita se literis abderent, ut nihil ex his ad communem fructum efferre vellent! utinam & famæ suæ & utilitati publicæ melius confulerent, atque adeo, pro ut res postularet, in omni quam profiterentur, arte vel facultate, aliquod in medium educerent, ita ut nihil desideraretur quod discipulis subsidio esse possit aut documento.

Te quidem video inter Academicos exemplo laudabili præeuntem, atque ita in republica literaria versatum, ut in omni fere disciplinarum genere aliquod in Tuorum usus protuleris. Atque, ut philosophica omittam tua, libet ea unice, quæ ad rem philologicam spectant, breviter attingere, & quæ *Græca* tua perlegenti in mentem venerint, commemorare. Scias adeo me non ita pridem in manus sumpsisse libellum, editum a Te tempore, ni fallor, satis opportuno, & consilio
mehercle

mehercle satis solerti, ut nempe militibus nostris, pro patria honeste morientibus, quasi in funere publico, λόγοι ἐπιλαφιοὶ instituerentur; & ad eorum laudes celebrandas Rhetorum *Atticorum* eloquentia translata redundaret. Titulum præscriptum inspiciens laudo protenus materiæ haud vulgaris delectum: præclarum sane illum: siquidem Oratorum dispari in genere præstantissimorum præclara sit oratio. Neque sane quidquam exhiberi poterat vel ad admirationem pulchrius, vel ad usum accommodatius, quam hæc ingeniorum dissimilium in causa consimili quasi concertantium æmulatio. Quamobrem haud vereor laudare hoc Editoris consilium; qui per compendiarium hanc Συνοψιν, in genere diverso eloquentiæ *Atticæ* exempla totidem protulerit, & Lectori notandum indigitaverit illum styli dissimilem colorem & figuram, illum sententiarum sive splendorem, sive pondus, sive acumen; ita ut, ex hujusmodi collatione instituta, ille virtutum in dicendo dissimilium sensus atque judicium eliciatur. isthoc est *sapere*.

Rogas porro de Editione tua quid sentiam? imo ego vicissim ea, quæ Editor quilibet non tam soleat quam debeat præstare, imprimis quæro. — Quod ad textus genui-

ni

ni fidem stabiliendam spectat, video sane quod lucro apponas, cum id operis aliena industria jam olim haud infeliciter absolverit. Vide porro quid mecum una Lector æquus flagitat: non sane ut eruditionis Criticæ farraginem ostentes (speciosam forsan & inutilem) laudum interea tuarum potius quam orationis alienæ Editor, sed ut scriptoris cujusque mens præstetur integra, atque adeo Orator exhibeatur suo modo Oratorie perorans. Peregrinus interpretem quæro; non hominem *Romanum*, sed *Atticum*, qui per *Athenas* suas hospitem deducat, & erranti comiter commonstret viam. Ecquid ergo in rebus ipsis occurrit difficile cognitu? ecquid reconditum, & ab usu communi remotum? — quâ potest lumen aliquod obscuritati affundatur: ex historiæ monumentis eruatur quicquid est indiciorum; locorum, temporum rationes, populorum ingenia, mores, consuetudines explorentur, intelligantur; ita ut paulisper, quasi cives inter *Athenienses* ascriptus, concionibus publicis interesse videar, perorantium auditor atque applausor.

Ecquid porro in oratione ipsa, in verbis singulis, five sententiis, occurrit asperum & intractabile? ecquid in illis novum atque in-

auditum?

auditum? ecquid in his impeditum, atque involutum? — elucidentur incognita, definiantur dubia, impedita expédiantur, involuta explicentur. Ecquid idiomaticum? — ad communem usum revocetur id quod erat quasi privati juris. Ecquid denique ellipticum? (quod sane linguis omnino omnibus incidat oportet) refarciantur mutila, suppleantur defectus, & oratio demum substituitur integra; ita ut eadem opera legentibus & syntaxeos grammaticæ ratio constet, & scriptoris recondita mens aperiatur. Hæc præcipue ut editor doctissimus imbecillitati condonet nostræ, lectorum rude vulgus haud temere flagitamus.

Sed quid interim editio tua? haud sane video cur examen refugiat, cum ita sit adornata, ut, quæ maxime requiruntur, ea nobis subsidia administret. Etenim in materie subjecta siquid forte obscurius videatur, ad illud, qualecunque fuerit, illustrandum video ex historiæ monumentis lumen aliquod a te adduci: video tabulas adjectas, quæ rerum gestarum seriem *ev Cuvovser* exhibent ordine chronologico digestam. Et quidem res ipsas, quarumcunque mentio inciderit, annotationes quædam historico-politicæ, & quidem sermone vernaculo con-

c

scriptæ,

scriptæ, fufius exponunt elucidantque; ita ut ad civitatum *Græcarum* πολιτειαν, hominumque mores & ftudia dignoscenda, hofpes haud penitus rudis accedam.

Diſtionis porro *Atticæ* vis ne non intelligi poſſit, fatis a te cautum eſſe video: duplex enim adhibetur inſtrumentum; tum *Lexicon*, in quo vocum ſingularum definitio profertur, tum *Phraſeologia* quædam inſuper annotationibus intertexta, quæ ſententias explicet difficilioreſ; quæ quidem, cum facultatem *Criticam* in ſe complectatur, utinam *Græcis* omnino omnibus jam editis plenior atque diſtinctior acceſſiſſet. Idem etiam, ubi dignus vindice nodus incidit, interpretationem apponi video, haud fane, qualem ſæpius exhibent *Latini*, ambiguan atque fallacem; ſed paraphraſticam & apertam, quæ rem ipſam attingat, &, quicquid perplexum & involutum ſententiæ ineſt, id omne expediat; ita ut ellipſes & idiotiſmi quilibet notentur, & membrorum, qua faſ eſt, ad normam *Grammaticam* analyſis inſtituatur. Quid multa? libello tuo ad diſcentium uſus nihil excogitari poterat accommodatius; neque quidquam aliud deſiderari ſentio — præter *Lectoris* induſtri-

Satin'

Satin' hæc laudi tibi fuisse putas? — sed
 heus, mi amicule, ne tibi nimium placeas!
 infelix operis summa nihil adhuc egisti: for-
 det tibi adhuc speciosa hæc editio, neque
 paginæ nitor, neque typorum magnificentia,
 neque ulla decoris externi valet commenda-
 tio. nihil inquam, egisti; deest enim id ip-
 sum, quod est instar omnium, interpretatio
Latina. Discipuli reclamant, præceptores
 mustitant, mercesque minus vendibiles queri-
 tur bibliopola. Quid tu contra? audire vi-
 deor hanc expositulantis responsionem æquif-
 simam: “ Ego quidem editor discentium
 “ captui potius quam hominum criticorum
 “ fastidiis satisfacere volui: subsidia, quæ
 “ potui, maxime idonea adhibui, Lexicon,
 “ Phraseologiam, Annotationes: ut nempe
 “ & verbis singulis, & sententiis, & rebus
 “ ipsis aliqua explicatio non deesset. quid
 “ ultra quæritis? interpretationem *Lati-*
 “ *nam?* — atqui videte & *Platonis* & *Ly-*
 “ *siæ* orationem ita esse perspicuam, ut nul-
 “ la indigeat: *Thucydidis* vero ita obscuram,
 “ ut non recipiat: nullam certe reperio, quæ,
 “ quod *Thucydidis* sit proprium, exhibeat:
 “ video potius pro re nata paraphrasin quan-
 “ dam vel analyfin confici oportere, ut senten-
 “ tiarum vis atque ratio luculentius aperia-

“ tur. quis nescit quam fere nullo cum fru-
 “ ctu suo Lectores plerique in *Græcis* ver-
 “ sentur, cum interpretis *Latina* ita sole-
 “ ant percurrere, ut *Græca* vix omnino at-
 “ tingerint? Nolo vobis ut noceat fraus hæc
 “ blandissima: ad Lexica potius & ad Gram-
 “ matica revoco: *Græca* oculo irretorto
 “ spectare, ingenii proprii vires & judicii a-
 “ cumen exercere jubeo: en vobis industriæ
 “ adjumenta paro, non ignaviæ lenocinia:
 “ quicquid commodi afferre possint versio-
 “ nes *Latinæ*, non illud vobis invideo; sed,
 “ quicquid apportant incommodi, illud a-
 “ moliri cupio.”

Hæc fortasse Tu; — & quidem recte philo-
 sopharis: utinam vero in republica *Platonis*,
 potius quam in sæce *Romuli*! verum enim-
 vero nihil agis: tibi invito se comitem inge-
 ret *Latinus* interpres; miraberis profecto
 Tibi Te præferri, novamque libello tuo
 gratiam pretiumque accessisse. scilicet omne
 isthoc effecit ille autor, qui quid sit pul-
 chrum, quid turpe, quid utile, quid non,
 tota philosophantium gente plenius &
 melius novit, — isthoc inquam effecit ille
 criticorum princeps, bibliopola; eadem ope-
 ra & adolescentium desidiæ, & lucello pro-
 spiciens suo.

Quorsum,

Quorsum, inquis, hæc? — & ego? — & ad Te? — & quonam animo? — ridens vel indignans? — at certe isthoc, cum de institutionibus *Græcis* scriberem, prætermittere non potui, quod adolescentibus vestris, quod discipulis plerumque fraudi & impedimento fore duxerim.

Haud profecto is sum qui versionum *Latinarum* usum omnino tollendum esse statuiam, quando in eis nonnunquam cernitur facultatis criticæ compendiaria quædam laus: verum idem sentio, quam imperitorum animis periculum anceps inferatur, & quam difficile sit subsidiis istiusmodi oblati non abuti. Quis nescit ea, quæ res ipsa fert, incommoda? interpreti *Latino* cedunt exules Lexicographi, & quicquid est studii operosioris. quorsum enim cum labore illud foris quæritur, quod facili sumptu paratur domi? Hinc fit ut adolescentes plerumque, ultra interpretem *Latinum* sapere non ausi, sensum illum tralatitium qualemcunque & sententiam præjudicatam pro genuina temere arripiant; imo & sibi & docentibus fraudem facere gaudeant, quoties in salebroso & difficiliora quædam inciderint; & tum demum sibi plaudere & triumphare videantur, cum quoquo modo se expediverint, five ambiguæ
Latinitatis

Latinitatis nebula tecti, five, velut in lucis dubiæ crepusculo, nec observati nec deprehensi evaserint.

Interea vero, cum quod in *Græcis* est idiomatum, id interpretatio *Latina* neutiquam exhibeat, videntur mihi quidem cum apparatu illo suo non tam *Græca* quam *Latina* percipere; adeoque, tanquam peregrini duces peregrinum sortiti, oculo festinante ignota percurrunt, ipsisque in *Athenis Athenas* desiderant.

Ne vero mea tibi ulterius ingeram, libet potius editoris cujusdam doctissimi fortius atque melius de versionibus *Latinis* judicium subjungere: qui inter alia hæc insuper præfatur: — “ tantum enim abfuit ut novam versionem mihi conficiendam esse putarem, ut propius nihil factum sit, quam ut nullam ederem; quippe qui & omnibus versionibus de lingua *Græca* in *Latinam*, de utraque in vernaculas, quibus hanc cum doctorum incredibilem paucitatem, tum semidoctorum & sciorum multitudinem præcipue, ni fallor, debemus, capitalis hostis sim, & hunc ridiculum morem adjungendi libris *Græcis Latinas* interpretationes *Græcarum* literarum labem & perniciem extitisse semper existimaverim. sed quid facerem? liber *Græcus*, sine ver-

sione

“ sione *Latina* editus, quam cito vel in
 “ magnorum Doctorum bibliothecis situm
 “ ducat? & quis vermibus & araneis scribere
 “ velit? Quid quod & compendii bibliopo-
 “ læ habenda ratio erat; qui confirmavit,
 “ *Græcum* codicem, incomitatum versione
 “ *Latina*, omnium malorum mercimonio-
 “ rum esse longe indivendibilissimum. qua-
 “ re se magnopere mihi auctorem suppli-
 “ cemque esse, ut pestiferum illud consilium
 “ abjiciam,” &c. Hæc clariss. *Thirlbæus*
in præfat. ad Justin. Mart. — Jure mireris
 rationum allatarum vim, præclaram sane il-
 lam & ineluctabilem! scias adeo, quamdiu
 libri fuerint vendibiles, versiones has *Lati-*
nas nunquam vobis defuturas.

Egon' igitur ut quidquam opponam con-
 tra? — at pace vestra, bibliopolæ, id sal-
 tem, quod expertus sensi, liceat commemo-
 rare: merces hasce vestras discentibus adeo
 non fuisse documento & subsidio, ut sæpius
 incommodo fuerint & impedimento. Quid
 enim? ex quo illæ in omnium manus vene-
 rint, ecquid incrementi literarum *Græcarum*
 scientiam accepisse putatis? πολλὰ γε καὶ
 δα· imo vero in hac tanta omnigenæ erudi-
 tionis luce hominum *Græce* doctorum mi-
 ram

ram paucitatem existere querimus. Adolescentium nostrorum opera vos abuti querimus, qui a *Græcis* ad *Latina* (& illa quidem ambigua ut plurimum & infida) oculorum & animorum aciem detorquetis. quid enim aliud efficit hæc disciplina, quam ut prodeant non tam *Græci*, quam interpretum *Latinorum* interpretes, atque adeo multa intelligendo nihil intelligant?

Quid? quod de *Græcæ* linguæ artificio singulari, de particularum argutiis, variisque idiotismorum elegantis jam olim a summis viris prædicatum accepimus, id omne, quod sentio quam latissime pateat, idem sentio in versionibus vestris exhiberi non posse, sed altius esse petendum, & quasi mediis ex *Athenis* eruendum. Querimus denique hac fraude lenonia vestra adolescentibus industriam corrumpi; ita ut non jam Lexica evolvere, ut nihil ipsi meditando extundere, — nihil de suo promere aut recondere studeant, — sed longe satius habeant labore alieno sapere quam suo, — ingenii alieni opes, tanquam hæreditatem a proavis relictam, invadere, distrahere, — &, quicquid ad manum parabile acciderit, temere arripientes, nihil ultra quærere & allaborare. videte adeo quid præclara compendia vestra effecerint!

propter

propter exercitationis defuetudinem debilitatur ingenii vis, & hebetatur acumen : scientiæ incremento obest ipsa discendi nimia facilitas, copia reddit inopes, & moram parit festinatio ; species recti incautos decipit, & pro rebus ipsis inanes captantur umbræ. Itaque ergo tam pauci linguæ *Græcæ*, cujus studium præ se ferunt, peritiam atque cognitionem intimam sunt affecuti. Ecquod huic malo remedium adhiberi cupis ? fac idem ut pristina majorum in studiis instituendis industria resuscitetur, patientia exercitetur : ut adolescentes vestri omnia marte proprio aggrediantur & elaborent, quasi nulla sibi essent in promptu subsidia : ita demum ingenii sui viribus uti consuecant, ut auxilio alieno neutiquam indigeant. Haud profecto illis servitutem *Ægyptiacam* impetro : cognitionis certe in omni genere instrumenta illis nulla invideo ; at idem cavendum puto ne concessis abutantur : ne forte, quæ industriæ incitamenta esse debent, eadem ignaviæ lenocinia & alimenta subministrant. Quamobrem versiones *Latinas* cautius adhiberi, neque tironibus, nisi discrimine habito, & quidem rarius, indulgeri velim.

Hæc vero intelliges ita a me esse dicta, ut qui non tam hominibus *Criticis* quid liceat,

ceat, quærere videar, quam *Discentibus* quid expediat, quid sit incommodo. Quare editores illos præcipue laudo, qui, cum facultatis criticæ laudem amplissimam fuerint consecuti, ad humilitatis interea nostræ conditionem descendere non dubitarunt, qui scilicet (ne quid de annotationibus operosioribus dicam) scriptori suo *Attico Indicem Atticum*, & phraseologiam comitem adjunxerint; ita ut vocum singularum definitio & sententiarum difficiliorum explicatio proponeretur; quæ quidem duæ res efficiunt ut interpretatio *Latina* minus desideretur; cum ex utraque parte probe cautum sit, ne tirones vestri aut opibus alienis nimium confidant, aut suis prorsus diffidant: ut neque horum imbecillitas adminiculis idoneis destituatur, neque illorum industriæ stimuli desint & incitamenta.

Postremo, quoniam, quod *Græca* habent difficillimum, illud fere totum aut in ellipsis, aut in idiotismis, aut denique particulis, & id genus argutiis, continetur, hujus certe disciplinæ adolescentes vestros haud prorsus ignaros esse volumus: atque adeo illa potissimum, quæ his de rebus *Lambertus Bos* & *Vigerus*, & *Devarius* præclare scripserint, perlegenda commendamus. si quis vero
nos

nos majus quiddam atque operosius exigere putet, quam quod pro facultatibus, pro ingenio, atque otio, ab ipsis præstari possit, idem nobiscum una quærat, quænam instrumenta magis commoda & idonea substitui possint. Quid ergo? quid, si e scriptoribus modo laudatis delectu solerter habito *Enchiridion* quoddam exciperetur, ita concinnatum, ut generis cujuslibet exempla, quæ occurrunt maxime memorabilia, velut archetypa quædam, & capita magis generalia exhibeat, ad quæ singula, cujusdem speciei, vel etiam cognatæ gentis, revocari possint; ita ut tirones vestri, hisce documentis instructi, ea, quæ aliquandiu involuta & recondita latuerunt, penitus explorare discant, & ad intima Grammaticæ, ut ita dicam, mysteria investiganda haud prorsus *apertæ* accedant.

Quoniam vero in hanc materiem incidimus, libet porro nostratium unice in gratiam aliud quiddam adjicere. Illud adeo mecum recognosce, quod de præceptis omnibus quibuscunque est judicio communi constitutum, ut sint brevia, & simplicia, & discen-
tium captui convenientia. Jam vero homines criticos grammaticosque sentis ut plurimum *Latine* scripsisse, & quicquid est præ-

ceptionum ab iis sermone ut plurimum *Latino*, & eo quidem non communi & populari, sed scholastico & acroamatico fuisse traditum: ita ut in id intuens percipere videar non tam præceptoris ad discipulum, quam philosophi cum philosopho differentis orationem: præclaram illam fortasse & admirabilem, verum non tam ad aliquem disciplinæ fructum, quam ad eruditionis reconditæ ostentationem pompamque comparatam. Quid igitur vero velim rogas? ut nempe quicquid est in hac parte præceptionum, id omne plenius & distinctius proponatur idiomate non *Latino*, sed *Anglicano*: ut, quod usui communi inservire debeat, idem quoque communi sensui atque intellectui accommodetur; & proinde *Enchiridion* isthoc, quod adolescentium nostrorum in gratiam concinnari velim, dictione exprimitur pura atque didactica, neque minus philosophica, imo &, si res postulet, scholastica, modo per synonyma vel paraphrasin commoda adhibeatur explicatio. Illud denique præcipuum quæro & curo, ut sententiæ cujusque vis & facilius percipiatur, & distinctius intelligatur; atque adeo, cum vernacula hæc nostra isthoc longe felicius præstet quam *Latina*, illius ideo hac in parte,

parte, quam hujus usum, longe potiore
reor.

Quoniam autem de præceptionibus dixi,
libet itidem de exemplis pauca quædam sub-
jicere. Atque adeo quoties illa e *Demosthe-
ne, Platone, Aristotele, Xenophonte*, vel alio
quolibet scriptore laudato viderim citata,
toties subiit votis saltem præcipere, ut iti-
dem e nostratum idiomate parallela quæ-
dam dictionum exempla, *Græcis* maxime
respondentia, simul adducerentur; ita ut
particularum, idiotismorum, Ellipsium no-
stratum mira cum *Græcis* convenientia at-
que cognatio perspicui, adeoque e linguæ al-
terius intellectu ad alteram via facilior
aperiri possit. Institutione hujusmodi nihil
certe ad docendum aptius excogitari potest,
cum a notioribus usque ad minus nota fiat
progressio, certior quidem illa & auspiciati-
or, & hæc sive cognata sive opposita ita se
invicem illustrent, ut tiro noster, quæ in
vernacula familiariter adhibere consueverit,
eadem in *Græcis* minus difficilia experiatur.
Illud certe scitum est *Anglicanam* hanc no-
stram ad *Græcæ* indolem propius acce-
dere quam *Latinam*, & exempla quidem
hac in parte adeo non deesse, ut etiam sæ-
pe aliud meditantibus ultro se ingerant: &
certe

certe eadem nobis omni ingenii acie contemplantibus atque sedulo exquirentibus haud invita occurrunt.

Quid vero est quod homines etiam κρη-
κωλατῆς pudeat ea, quæ ad usum communem
pertinent, sermone communi & populari ef-
ferre, cum ille noster philosophiam tum
Græcam tum *Latinam* haud incommode re-
cipiat, imo aliquando etiam & auctiorem
redonet ubertate locupletatam sua? Et scri-
ptionum quidem ejusmodi video neque ex-
empla deesse neque incitamenta. Ut enim
de cæteris taceam, quid novissime *Hermes*
noster, qui quod Galli plerique celebres in
vernacula sua, id ipsum in *Anglicana* nostra,
pari cum ακριβολογίας laude est aggressus?
Et profecto præclarum quiddam mihi vide-
tur præstitisse, qui, *Græcorum* opibus undi-
que congestis, sermonem patrium ditaverit,—
qui acroamata reconditâ e scholis in lucem
communem & celebritatem eduxerit,—sub-
tilitates metaphysicas styli elegantis urbanis-
oribus ornaverit, — de popularibus philoso-
phice, de philosophicis populariter differu-
erit; &, quod demum rei caput est, & qui-
dem maxime desideratum, Grammaticos de
arte sua argutius philosophari docuerit.

Hæc

Hæc habui, vir amicissime, quæ ad te scribens de linguæ *Græcæ* studiis recte instituendis libere pro re nata dicerem; eo unice animo, ut discentium utilitatibus aliquatenus inservirem: atque adeo id imprimis egi ut, styli exercitationem, quam maxime desiderari sentio, tam exemplo quam præceptionibus commendarem, — ut deinde, qui tironibus nostris sæpius fraudi & incommodo fuerit, versionum *Latinarum* abusum præciderem, vel moderarer; — ut postremo disciplinæ hujusce instrumenta magis idonea substituerem.

— *Tu, siquid novisti rectius istis,
Candidus imperti: si non, his utere mecum.*

Exposui & scriptionis occasionem, & editionis consilium. pauca mihi adhuc dicenda restant, quibus oratio nostra præmuniri, aut excusari, aut etiam offensiones declinari possint.

Imprimis itaque, quod ad *Græca* attinet — nonnulli me *νεωτερίζων* existimabunt, qui apices istos vel *Ἐνημερα*, quæ vocibus *Græcis* grammaticorum nescio quæ autoritas jamdiu affixerat, ausus sim refigere, literasque nudato capite quasi inermes in artis typographicæ opprobrium prostituere. Ecquis interea

interea facti hujusce rationem quærit? sci-
 at adeo hoc me fecisse sedulo: haud sane
 laboris alicujus devitandi causa (sentio enim
 & istum, qui his argutiis impenditur, haud
 prorsus fructu suo destitui) neque vero præ
 arrogantia aut fastidioso rerum novarum
 studio, sed hominum quorundam vere criti-
 corum autoritate simul & rationum hac in
 parte gravissimarum momento adductum:
 & ea quidem mente, ut, qua fas est, scri-
 ptionis antiquæ verior facies, & syllabarum in
 dicendo genuina vis conservari possit; atque
 adeo ut istius *ψευδοπροσωπίας*, &, quæ exinde
 orta jamdiu inveteravit, pronuntiationis vi-
 tiosæ consuetudo paulatim abrogata exoles-
 ceret. Utcunque vero intermortua ab inter-
 itu revocare, aut vetustate dilapsa in integrum
 omnia restituere non liceat, at certe laudis
 erit non infimæ in hujusmodi disquisitioni-
 bus ad rei veritatem aliquando propius ac-
 cessisse: at saltem levius peccare minus-
 que inter *Græcos βαρβαρίζειν* videbimur, qui
 linguæ pristinam simplicitatem redintegra-
 ri volumus, quam isti literatores, qui ope-
 rosum isthoc accentuum artificium invex-
 erint, qui nova quædam signa, sonosque,
 auribus *Atticis* plane ignotos, ultro citro-
 que affixerint, &, licentia plusquam poeti-
 ca

ca abusi, longa corripuerint, brevia produxerint, incongrua demum composuerint, & μέτρον ἀμέτρον ῥυθμόν ἀρρυθμόν exhibuerint. haud certe video quid aliud effecerit hæc nostra accentuum tam inconcinna pronuntiatio.

Sentio equidem in quæstionem me jam incidisse a grammaticis diu multumque agitatam; de qua quidem neque nihil, neque sane multa libet dicere. Accentuum itaque duplex atque diversa mihi videtur ratio: tum eorum, quos, *Græcia* adhuc florente, ars musica sibi proprios adhibuit; tum eorum, quos sæculis deterioribus linguæ obsoletæ & tantum non emortuæ affinxit grammaticorum obscura diligentia. Nullus sane dubito, quin apud *Græcos* perinde ac *Italos* proprius quidam pronunciandi modus, & certa quædam vocis modulatio fuerit usurpata: imo vero, si quid uspiam ingenii solertia & artis præcepta ad linguæ alicujus varietatem & ornamentum afferre potuerint, facile intelligo id omne uberrimum *Græcæ* accessisse; ita ut præ cæteris quibuscunque jure suo habita fuerit μέτρικῳ ᾠᾷ, & μουσικῳ ᾠᾷ. atque adeo, ut de aliis taceam, tragædias, & id genus poemata sentio ita ab ipsis fuisse recitata, ut etiam cantari vide-

rentur ; & hanc insuper vocis modulationem qualemcunque, quam pro re nata choragi jussu αλητης vel φωνασκῶ aliquis præceperit, id cavens præcipue nequid extra numerum histrio pronuntiaret, certis quibusdam notis fuisse designatas ; quæ quidem, quoniam in musica adhibitæ tonorum varietatem indigitarent, προσῳδιαὶ sive accentus nominabantur. at quales illæ fuerint, neminem puto e doctissima *Meibomiorum* gente conjectura assequi. qualescunque autem illæ fuerint, hoc saltem in genere videmur intelligere, scilicet ad musicæ usus fuisse illas præcipue comparatas ; quod ipsum & rei ipsius & nominis ratio satis indicat, & e theatro postea ad colloquium popolare nescio quomodo traductas.

Siquis forte miretur in hujusmodi rei tam apertæ ignorance tanta nos versari, idem velim mecum recolat, hæc ipsa, cum in hominum sensus indies incurrerent, *Græcis* omnibus fuisse notiora, quam ut descriptione ulla indigerent. proinde *Aristoteles* in *Poetica*, cum cætera fusius explicaverit, de hac re pauca modo obiter & parce nimis, μελοποιαν δὲ — ὁ τῶν δωματιν φανεραν εχει πασαν. Itaque ergo contigit ut, quod olim vulgo erat notissimum, id ipsum posteris
jam

jam prorsus incognitum interciderit. Quid igitur? de rebus obscuris & incertis, quarum nec monumenta extant ulla neque satis explicata commemoratio, pro certo aliquid fidenter statuere animi foret arrogantis & temerarii: & certe satius est negativa quam affirmativa astruere, & problemata potius, quam dogmata efferre. Proinde neque de *Græcorum* arte musica, cujus vim sentio quam fuerit maxima, neque de illa oris rotundi pronuntiatione, quam tantopere laudatam accepimus, quidquam definire ausim. Interea vero, ne prorsus omnia nescire videar, ea, quæ investiganti verisimiliora videbantur, secutus, adducor ut credam accentus illos primævos & genuinos, quibus solis appellatio ista (προσῳδια) καὶ ἐξοχλῶ conveniebat, cum arte musica, quam comitabantur, una intercidisse. Si quos deinde a * grammaticis an-

* H. Voss. *De poemat. cantu & viribus rhythmī*, p. 17. — olim quippe, florentibus etiamnum *Græciæ* rebus, longe alia prosodiæ & accentuum erat ratio quam quæ postmodum a magistris reperta & introducta fuit. Non veteres tantum grammatici, sed & ipsum vocabulum manifeste testatur prosodiam versari circa cantum verborum, ideoque in antiquissima & primaria significatione sic definitur, προσῳδια ἐστὶ τὸν φωνῆς πρὸς ὃν ἀδόμεν, prosodia est tenor vocis ad quem canimus. hinc facile colligitur non grammaticorum, sed vero musicorum olim fuisse officium, notas seu diagrammata

tiquioribus inuestos compereris, facile intelliges eas, qualescunque demum fuerint, ar-

profodica unde cantus cognosceretur, appingere poematis. cum vero omnis sermo sit veluti cantus quidam, translatum est ad quorumvis etiam verborum pronuntiationem hoc vocabulum : unde demum occasionem arripuere grammatici, ut accentus musicos suis usibus accommodarent, ad declaranda tempora & syllabarum quantitatem. Primus grammaticorum qui accentus istos usurpavit, is, si *Apollonio*, *Arcadio*, aliisque *Græcorum* magistris fidendum, fuit *Aristophanes* literator, circa tempora *Ptolemæi Philopatoris*, & *Epiphanis* Usque ad tempora *Antonini* & *Commodi* impp. perstitit nihilominus antiqua & fere integra loquendi ratio : ut opus non fuerit totidem apicibus scripturas onerare, ac posterioribus factum sit sæculis, cessante nempe & penitus collapsa vetere pronuntiandi ratione. Quam recens sit usus apponendi istiusmodi accentus quibuslibet scripturis, hoc satis declarat, quod in nullis marmoribus, nullis numismatis, nullis denique codicibus, qui quidem mille vel nongentis annis antiquiores sunt, virgulæ aut apices ulli compareant : unde satis evidenter patet toto intermedio tempore, quod ab *Aristophane* grammatico effluxit, usque ad id tempus, quo accentus adscribi cœperunt, per spatium nempe octo vel novem sæculorum, haud aliis usibus adhibitæ fuisse a grammaticis accentuum notas, quam ad erudiendam in arte metrica juventutem. Nec tamen existimandum similem, ac nunc passim recepta est, olim quoque fuisse accentuum rationem ; qui enim cantus aut lectio subsistere possit, siquis Homericos versus ita ut vulgo fit, pronuntiet ?

Ἡέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην

tis metricæ usibus infervisse, a linguæ *Græcæ* præceptoribus eo consilio adhibitos, ut leges

Ουργινὸν ἐς πολύχαλκον, ἰν' ἀθανάτοισι φαίνη

Καὶ ὁ πληθεύων ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτῆς ἐξῆλθεν·

longe aliter veteres: sic nempe illi accentus digerebant,

Ἡέλιος δ' ἀνορᾷσε λιπῶν περικάλλεα λίμνῃ

Οὐρανὸν εἰς πολυχάλκον, ἰν' ἀθανάτοισι φαίνειν

Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζειδῶρον δόξαν·

vera esse quæ affirmo libenter agnoscat is, qui veterum grammaticorum *Dionysii Thracis, Apollonii Alexandrini, Ælii Dionysii Halicarnassensis, Aristarchi junioris, &* aliorum, quæ supersunt, scripta & fragmenta evolvat. sed & ex iis, qui omnium manibus teruntur, compilatore videlicet etymologici magni & *Eustathio*, idem observare est, utpote qui non uno loco testentur, in antiquis exemplaribus & præceptis veterum grammaticorum longe diversam occurrere accentuum rationem ab ea, quæ postmodum placuit. In iis enim monent non scriptum fuisse *ἐπιμον, ἐξημον, τρέπαιον*, sed *ἐπι̃μον, ἐξη̃μον, τρε̃παϊον*. Item non *ταχύτης, ταχύτης, & βε̃αδύτης, βε̃αδύτης*, sed *ταχυ̃της, ταχυ̃της, βεαδ̃υτης, βεαδ̃υτης* & sic in cæteris omnibus, ita ut accentus veræ & naturali syllabarum semper conveniret mensuræ illud firmum fixumque manet, veteres accentuum habuisse rationem longe diversam a spuriiis istis accentibus, qui hodie in usu sunt. quos si admiseris, nunquam efficies ut vel cantus, vel forma carminis sibi constet. at vero, si antiquos revoces accentus convenientes veræ & antiquæ syllabarum quantitati, tantam numerorum senties suavitatem, ut vel sola carminum lectio cuicunque hodierno cantui invidiam possit facere.

metricæ & iusta syllabarum quantitas, & qua fas erat, pristinus pronuntiationis tonus conservari posset. At vero quid hoc ad illos, quos hodierna scriptio exhibet, accentus? illorum certe causa est longe dispar & ratio dissimilis. quid enim? num illi in musicæ vel metricæ subsidium advocantur? nihil certe minus: imo vero utrique nihil magis adversum: nihil utriusque rationes perturbat magis & pessundat. — Ecquis demum rogat cui bono fuerint? haud sane in promptu est responsio, an ad ἀμφιβολογίαν distinguendam? ἔρμαιον αὖν εἰη τῶ γέ· imo vero utilitatis alicujus, ubicunque affulserit, speciem omnem libenter amplectimur: at profecto rarior erit istius beneficii gratia. — Ecquid porro ad orationis ornamentum conferunt? at profecto, siquid nos recte digitis callemus & aure, nihil tale demonstrari posse confidimus: ubi enim contra genuinam syllabarum vim effertur pronuntiatio, Ἀρρυθμία & Ἀφωνία prorsus omnis corrumpitur.

Si porro de accentuum nostrorum auctoritate instituatur disquisitio, quid a nobis statui oportet? haud certe illam antiquitas veneranda astruit: haud diuturnus usus confirmavit: sed nec ulla adstipulatur ratio. Non illam marmora, non numismata, non
codices

codices vetustiores uspiam agnoscunt. scias adeo istiusmodi *Cypria* fuisse ævi sequioris figmenta. Ecquis autem illorum, qualia nunc adhibentur, originem accuratius investigare cupit, — reperiet profecto eam, qualis ut plurimum gentis spuria & adulterina esse solet, indefinitam prorsus & obscuram: haud sane a *Græciæ* florentis temporibus repetendam, sed potius e sæculis deterioribus, imo forsan & ipsis barbariæ sæculis depromendam; & tum demum ab hominibus grammaticis excogitatum & inductum, quando imperio *Romano* simul & *Græcæ* linguæ studio jam indies consenescente, neque musica theatralis neque ars metrica jam amplius incorrupta consisteret: tum demum, cum populi auribus male affectis cantores nova quædam lenocinia afferrent, &, nulla quantitatis ratione habita, nescio quo plasmatum & frequentamentorum artificio syllabas temere discerperent, protraherent, confunderent. Perversa hac modulatio aliquando etiam & pronuntiationem popularem vitiavit: e theatro ad grammaticorum scholas seducta transiit corruptela; ipsa rei inscitia novam peperit artem. Cavebant quidem illi ne *Græca* prorsus interciderent, ne, tanquam in regione ignota, sine duce, sine lege juven-

tus

tuſ rudis vagaretur ; atque adeo, nequid ipſi de re incerta ignorare viderentur, pronuntiandi normam quandam inconcinnam & abnormem ex idiomate forſan vernaculo hinc inde conflata, & ad aurium præjudicia accommodatam inſtituerunt. Uſque adeo a fautoribus ſuis violata & deformata eſt hæc lingua. Non jam amplius *Græiis* ore rotundo Muſa dedit loqui, ſed obſtupuit illico, tralatitios mirata ſonos novamque plane proſodiam, &, ut ita dicam, barbaros viciffim de *Græcia* triumphantes.

Licebit ſaltem rei dubiæ atque obſcuræ originem indaganti quaſlibet pro re nata conjecturas efferre. verum enimvero, ut ut hæc fuerint, haud ſane lubens committam ut apices iſti, quos vocibus *Græcis* appingi videmus, pro genuinis agnoſcantur ; aut ut liuguæ, qua nihil arte elaboratum magis perfectumque excogitari poteſt, pronuntiationo ad normam, quam modo dixi adeo abnormem & inconcinnam, componatur. quidni jure indignemur, quoties ordinem illum, quem vel natura vel diuturnus uſus præceperat, perturbari & inverti videamus ? Ipſæ mehercle ſyllabæ injuriam ſibi illatam queruntur : ſonos peregrinos diſſonosque *Atticæ* aures neutiquam patiuntur ; imo res ipſa re-
clamat.

clamat. quid enim incongruum magis absonumque, quam ut lingua eadem, & quidem τεχνικῶς αἰη, a seipsa discreparet; ut eadem in syllaba tonos reciperet contrarios, aliud sonaret in oratione soluta, aliud in carmine? quid? sonorum quantitatem & qualitatem, extensionem, &, ut ita dicam, intensiorem minime distingui? ea, quæ natura ususque discreverat, promiscue confundi? Non isthoc dialecticorum leges tolerant. Quid denique? Dactylos medio in cursu retardari, spondæos præcipitari, corripere demum longa, brevia produci * — hocne credibile est aut

* Libet hac de re pauca quædam ex *H. Chr. Hennini* Ἑλληνισμὸς Ορθῶς. transcripta exhibere, p. 50.

Quid enim ineptius, quam insumere in *natura longis* syllabis morulas brevissimas, ob solam virgulam obliquam hic illic pictam? cum tamen omnes, quotquot unquam extitere apud *Græcos*, grammatici, ad unum omnes, liquidissime profiteantur, τὰ Η & Ω διφθόγῃς *natura sua esse longas*, nec ulla ratione fieri breves. Quid est aliud *natura esse longum* quam morulam longiorem consumere in pronuntiatione? Atqui per accentum vulgo videmus etiam longissimas syllabas præcipitari, & volubili lingua corripere. Pronuntiet quis secundum morem vulgarem ὑπόκωπον: aurium horror docebit eum veloci lingua transiisse τὸ ΚΑΤΣΤ, quod quam abhorreat, non dicam, a suavitate modulationis (*Græca enim lingua suavissima habetur*) sed *natura* memorabile?

memorable? — nemo profecto, nemo sanus *Græcos*, homines aurium ad fastidium usque delicatarum, in pronuntiando usque adeo βαρβαρίζειν potuisse existimabit.

Interim haud ignoro, quantitate salva adhuc & incolumi, vocis tonos variari posse; neque hac forsan in parte *Græcos* veteres permagnum quiddam pronuntiando efficere potuisse negaverim; & is sane erit mihi magnus Apollo, quisquis antiquam illam & genuinam προσωδίαν restituerit: — at vero, cum ab accentoribus hodiernis nihil tale effici videam, defines mirari, si, quas illi præscripserint, legibus obsequium servile non præstiterim. Imo vero facile patior grammaticos suo uti iudicio, & institutiones, unde utilitas aliqua percipiatur, inculcare: itidem facile patior typographos usitatas vocibus *Græcis* virgulas appingere, & solitis oculorum præiudiciis satis facere: verum ea interim lege, ut nota syllabarum quantitas non violetur; ut metri rythmique rationes a pronuntiantibus incorruptæ serventur. Quolibet, inquires, in vocabulo propriam quandam sedem habet accentus: habeat sane; at qualem? & quibus legibus definitam? quid?

διφθογγῆς (id est soni duplicati) nemo non, si modo non sit surdaster, audit.

ἄνθρωποι,

ἄνθρωποι, ἀνθρώπων &c. — ecquis eadem in voce talem pronuntiationis discordiam tolerari potuisse crediderit, &, ubi par utriusque est ratio, talem ἀνωμαλίαν? Utcunque demum de argutiis hujusmodi statueris, at certe nolo propterea, ut illud, quod immobile esse debet, loco moveatur; nolo, inquam, syllabarum quantitatem mutari. Siquis vero interim apices istos, ut scriptionis ornamenta, aut disciplinæ alicujus utilis instrumenta, adhuc retinendos putet, haud sane repugno; modo idem simul & quantitatis notas vocibus affigi curet: quod ipsum si fecerit, nullus dubito, quin postmodo, cum pronuntiantis vocem in diversa simul & contraria distrahi senserit, præ perplexis hæc simplicia nostra, præ incertis certa amplectatur, & grammaticorum de accentibus præceptiones operosas haud invitus dediscat. Quod superest, quoniam hac in parte discentium commodis præcipue consulendum puto, lexicographis futuris id negotii commendare liceat, ut, quod in *Latinis* quibusdam factum vident, id ipsum in *Græcis* aliquando præstent; ut scilicet, literatorum operis in hanc rem collatis adjuti, quolibet in vocabulo syllabarum quantitatem dubiam notulis quibusdam inscriptis definitam exhibeant.

beant. Ita fiet ut tiro noster ad metra intelligenda aliquanto paratior accedat, & in pronuntiando illam regularum, quæ vulgo ingeruntur, fallacium opem minus desideret.

Age vero, recognosce jam mecum illam, quæ in academia *Cantabrigiensi*, duobis abhinc sæculis, de linguæ *Græcæ* pronuntiatione excitata fuit, * controversiam memorabilem. Rogas quorsum spectat hujusce rei hic a me injecta mentio? ut nempe intelligas nihil adeo absurdum & incongruum excogitari posse, quod non sciolorum arrogantia venditare, — aut imperitorum hominum decepta credulitas arripere — aut imperantium autoritas præcipere — aut denique inveterata consuetudo confirmare non potuerit. Utrunque disputantium mira erat vehementia: errori fœdissimo non patronus defuit, sed nec oppugnator. Verum aliquando tandem auctoritatem vicit ratio, consuetudinem antiquitas: & de cancellarii pervicacia triumphavit Prælectoris Academici facundia; veterisque *Græciæ* linguam servitute quadam nova oppressam aliquando liberavit. Quamobrem & nobis, uti spero, venia fa-

* Vide *Stephani Wintoniensis* & *Joh. Cheki Cantab.* de hac re epistolas.

cilior concedetur, si, dum ad rei veritatem propius accedere studemus, a consuetudine vulgari penitus recesserimus; causæque non absimilis defensionis similis aliquando exitus respondebit. In disputando non opinionis præjudicatæ gratiam, sed rationis momenta quærimus; & in re philosophica cum paucis recte sapere, quam cum vulgo fidenter errare malumus. Quid ergo? quid si definamus aliquando errorem agnitum tueri, nec vereamur, quod rectum sentimus, id ipsum constanter defendere? Proinde, quid si ψαλδοπροσῳδιαν istam, &, quos isti apices affixi designant præcipiuntque, accentus, utpote a *Græcorum* indole prorsus abhorrentes, e pronuntiatione tollendos statuamus: & antiquitatis genuinæ vestigia, imo & *Etonensium* nostrorum disciplinam secuti jure cautum habeamus ne legentis ab oculo ad aurem linguamque transeat ille familiaris & præjudicatus error: nequid porro in pronuntiando contra syllabarum germanam vim & quantitatem peccemus, sed ut rhythmique leges inviolatæ conserventur — ut denique sublata isthac, quæ jamdiu inveteravit, κακοφωνίας consuetudine, justior quædam ευφωνία, &, qua fas est, ὁμοφωνία restituitur. Hoc adeo, quod omnium fere tacito

cito quodam iudicio votisque expeti fense-
rim, fusius explicandum & astringendum
dixi: plura scire qui cupit, autore utatur
*Is. Vossio de Poematum cantu & viribus
rhythmi*, &, qui deinde hac de re disertius
scripsit, * *Hen. Chr. Henninio*.

* Ελληνισμὸς Ὁρθῶς & seu *Græcam* linguam non
esse secundum accentus pronuntiandam dissertatio para-
doxa. In qua, ostensa accentuum novitia origine, ac
diversissimo usu, quem alium obtinere apud primos il-
lorum inventores, alium apud sequiores eorundem fre-
quentatores, evidentissime docetur *Græcam* linguam se-
cundum accentus, ut vulgo ab omnibus hucusque fieri
consuevit, pronuntiandam non esse: cujus pronuntian-
dæ vera genuina & antiqua ratio firmis & inconcussis
argumentis afferitur, & ab exceptionibus, quæ contra
eamdem opponi possent certissime vindicatur. — *Habes
quæ libelli titulus pollicetur: vide porro, quæ in epilogi
rei summam repetens scriptor se præstitisse confidit.*

Seç. 162. Cum itaque accentus *Græcanici* essent re-
cepti primum pro re metrica in scholis privatis, deinde
post etiam publice pro facilitate discendi *Hellenismi*, la-
bente *Græcia* & *Græcismo* pronuntiatio & modulatio
hujus paulatim declinavit, & natus ille *Græcismi* de-
cor, illa *Hellenismi* suavitas tandem novo *Romanismo* in-
vecto fiderata stetit, descivit, obmutuit; tandemque in-
curia *Græculorum* & fatali linguarum mutatione, ex
vernaculæ barbariæ more, ipse quoque veterum *Hel-
lenismus*, sub accentuum tormenta vocatus, ab impe-
ritis ad eos apices & fastigia est pronuntiatus & emodu-
latus in nostram usque ætatem, errore, ut ita dicam,
æcomenico: cujus origo ipsis *Græculis* debetur, sensim

Hæc

Hæc de *Græcis*:—& plura forte quam instituti ratio postulabat. forsân & de *Latinis*, quæ quidem, utpote materiæ cognatione quadam cum *Græcis* conjuncta, & adolescentium ingenio captuique accommodatiora, adjecimus, pauca quædam præfari oportebit. Vereor etenim ne illa in quorundam reprehensionem incurrant, quippe quæ leviora & minus elaborata videantur, imo & ad descriptionis plane *Petronianæ* varietatem five negligentiam composita. forte & nonnulli

paulatimque barbaræ modulationi assuefactis ; a quibus *Itali*, *Germani*, *Galli*, *Belgæ*, *Angli* vitiosam modulationem acceptam infausto fidere eandem modulando *Hellenismo* intulerunt.

Seçt. 163. Ergo, cum hæc ita se revera habeant, pronuntiatio & modulatio *Græcismi* purioris seu *Hellenismi* veteris consistit non in βαρβαρισμῷ ad vulgares *Romanorum* accentus, sed in rationali pronuntiatione, secundum rationem veri valoris literarum & quantitatis, & in rationali modulatione seu intensione vocis tonica secundum rationem quantitatis ; syllabæ ipsius in monosyllabis ; prioris in dissyllabis, penultima in polysyllabis ad regulas illas quatuor modulationis a nobis traditas & asseratas, quæ apud *Græcos* & *Latinos*, omnesque populos rationali modulatione gaudentes sunt æternæ veritatis.

Hæc libuit exscripta proferre ut libelli, qui quidem rarior hominum manibus versatur, scopus & sententiæ intelligi possit, & quid demum scriptoris doctissimi meditata fuerit & assecuta dissertatio paradoxa.

haud

haud sine risu opinabuntur, ut *mercimonia minus indivendibilia*, fuisse illa a me, bibliopola hortante, emissâ. verum ut ut hæc fuerint, siquidem nostra hæc adolescentibus vestris usui fuerint vel oblectamento, haud ea certe illis invideo: nec, quæ illi haud inviti legerint, ea me emisisse piget. Et, quoniam illorum gratia præcipue scriptorum diverso in genere exempla proponi velim, me quoque in imitationibus, quas illis præcipio, facile versari patior. Neque sane illubenter fateor hac in parte styli *Petroniani* imitationem me affectasse. Utinam illius ubertatem & elegantias tam prope nostra attingere posset oratio, quam longe animus abest a rerum dictorumque turpitudine. Nihil enim illo aut popularius aut ornatius, nihil tam ad seria quam ad ludicra, & quæcunque demum in consuetudine communi occurrunt, describenda aptius afferri potest; cum varietatem fere omnem, quæ pro re nata adhiberi solet, tum metri tum orationis solutæ pari cum gratia & dignitate sustineat. Quod quidem a *Boethio* præclare vides præstitum; qui hanc dictionis figuram coloremque diversum in rerum sacrarum disquisitionibus translatum feliciter exhibuit, & severitatem philosophicam hoc rhythm
variabilis

variabilis condimento suavissimo temperavit.

Siquis porro nostra hæc reprehendat, quod privata quædam & domestica, &, quæ ad se nihil attinent, in lucem publicam produxerim, utinam ille paulisper in nostras transeat partes, recolatque quid epistolas scribentium & suggerit & recipit familiaritas; & eo demum animo ad legendum accedat, ut nihil humanitatis a se alienum putet. Quoties ergo nostræ aut erga parentes pietatis, aut animi erga hospites grati benevolique testimonia viderit, toties videt quæ pari quodam cognationis jure ad se suosque transferat: &, siquidem indole gaudeat liberali & ingenua, virtutibus alienis favebit, laudesque agnoscet suas. Ubi nihil asperere, nihil maligne dictum sentit Lector æquus candidusque, parcius acumine critico scripta castigabit: quin potius scribentis affectibus ultro indulgebit, ut suis; atque adeo peregrinationum comes, rerum, locorum, hominumque historiis descriptis interesse videbitur, & cum illo una vicissim dolere, & ridere & philosophari.

Me quidem scribentem fateor non tam expectationi alienæ, quam animo sæpe obsequi meo; & vereor sane, qua in re diffi-

cile est modum tenere,^{ne} amicorum in causa dicenti iusto latius se effuderit oratio. Noli autem propterea hanc exemplorum commemorationem a me temere & sine documenti alicujus fructu allatam existimare. Ubi nempe sacerdotis Christiani mores a me descriptos videris, ibi forte occurret quidam, quod cupias aliquando ad laudes traduci tuas. In eundem porro intuens emeritum, exortem, indotatum, five misericordia, five indignatione commotus, intelligas ad opes & honores adipiscendos quam parum profuerit aut vitæ sanctitas, aut eruditionis theologicæ commendatio, si interim aut magnatum favorem, aut gratiam popularem abesse contigerit. Licebit saltem reverendo huic seni, veluti vita jam defuncto, parentalibus quædam persolvere, cum ita semper vixerit ut mortuus, fortunæ contemptor atque famæ: imo etiamnum marmore epitaphio furdior præconia non agnoscat sua.

An porro frustra ego te ad *Gul. Greenaway*, τὸ μαχαρίτ, memoriam recolendam vocare videor, cum intelligas virtutum fere omnium quotquot in homine academico requiruntur, commemorationem in illius desiderio contineri? quam & posteris, ad quos exempli fama pervenerit, usque futuram

futuram spero, quamdiu hominum animis recti verique sensus infederit, & in academia religionis & literarum studia floruerint. Ego quidem reipublicæ vestræ ita bene cupio, ut simul cupiam civem nunquam vobis deferre, tali ingenio animoque præditum: quo sane nemo unquam extitit disciplinarum liberalium studiosior & autor & hortator: quo præceptore nihil scholæ unquam διδακτικώτερον, quo sodali in consuetudine domestica nihil candidius, nihil χαριεστερον Charites ipsæ, in officiis demum publicis quibuscunque nihil Ακαδημικώτερον protulerit Academia.

Haud sane patienter quidquam dissimulare soleo, in quo animus mihi aliquanto commovetur; atque adeo, cum nihil fere antiquius, nihil jucundius habeam, quam amicitiarum, quibus usus sum honestissimis, memoriam, fateor mihi hac in parte stylum licentius evagari & exultare. Et sane virtutum, quascunque habuerim caras aut venerabiles, commemoratio ipsa me recreat usque & delectat, quam etiam tibi non inutilem nec ingratham fore confido.

Illud certe & æquum & a pietate nostra haud alienum judicabis, ut, quos tu in vita cognoras optimos, iisdem testimonii no-

stri commendatio accederet, ut, quibus cætera virtutum præmia malignior inviderat fortuna, iidem debito laudationum nostrarum officio non destituerentur. licebit saltem homines de republica bene meritos honore tanquam supremo prosequi:

His saltem accumulem donis & fungar inani

Munere.

Hæc de me meisque præfatus, aliquando tandem ad illud, quod in primis institutum habui, revertor, scilicet id agens ut juvenus vestra Academica tum cohortationibus tum etiam scriptionum exemplis quibusdam propositis ad styli diverso in genere exercitationem habendam dirigi & exstimulari possit. Neque sane hac in re periculum me fecisse piget: & hinc & inde redundabit aliquis consilii mei fructus; si quidem nostra hæc placuerint, habent quæ imitentur; sin minus, habent in quibus acumen adhibeant criticum: ego interim, quod peto, videbor mihi consecutus, cum arrectos quoquo modo ad scribendum provocaverim. Hoc profecto id ipsum est (iteranda est enim hæc querela) quod apud vos ut plurimum desiderari sentio. Itaque sæpius illud *Ciceronianum* auribus instillare libet, *caput rei est plurimum*

num scribere — *stylus dicendi magister optimus*, &c. excutiendum vobis est hoc quicquid est five segnitiae, five timiditatis, five mali pudoris, five etiam fastidii delicati. Ad exemplaria *Græca*, ad *Latina* revoco: stylum in manus trado; eccui aliqua inest ingenii vel judicii facultas? experiendo periclitetur: quæ non frustra admiratur, scripta eadem imitando exprimat: intelligat e crebris exercitationibus novam quandam in exequendo facilitatem elici, operique sæpe retractato perfectionis laudem aliquando accedere.

Utinam profecto, quæ post literas modo renatas vigeat, eadem apud vos nunc quoque studiorum liberalium æmulatio vigeret, eadem utraque in lingua styli prompta exercitatio: atque adeo pro re quavis nata inter literatos commercium vere literarium intercederet: ita animus ad scribendum erectior & paratior accingeretur, & cum non sine gloria negotium, tum nec otium sibi esset prorsus infructuosum, aut omni laude vacuum. Utinam profecto superiora illa tempora ita possem laudare, ut simul recentiora non tacite reprehenderem, in quibus tum ingenii, tum industriæ consimilis exempla deesse queror! Quæ a majoribus diverso in genere

genere scripta accepimus, jure admiramur,
 non operosiora solum illa, & labores plane
 Herculeos, sed ipsas etiam prolusiones &
 παρερῆα, quæ quidem nostræ παρδαιολογίας
 laudem omnem exsuperare videntur. Ex-
 tant eorum epistolæ & orationes, quali inge-
 nio excogitatæ, arte elaboratæ! extant pro-
 fecto illæ, antiquitatis *Romanæ*, ut ita di-
 cam, monumenta totidem, in *Latinitatis*
 hodiernæ opprobrium extructa. Quid enim
 ad superiores illos respiciens de hominibus
 nostris dicam? Quam pauci dictionis *Latinæ*
 ἀκρίβειαν exploratam habent & perspectam?
 qui ipsis e fontibus puriores haustus ducere,
 quam aliunde derivatos & tralatitios sequi
 malint? imo plerique satis habent in secun-
 dis vel tertiis subsistere, imitatorum imi-
 tatores imitari, declamatorem quemvis Aca-
 demicum pro *Cicerone*, Musasque *Anglica-*
nas nostras pro *Romanis* admirari. Quotus
 quisque demum reperitur, qui, vel ad scri-
 bendum, vel ad rostra vocatus, non ipso in
 limine perturbatur & hæret illico, verborum
 copia & delectu plane destitutus? Unde
 hoc contigerit, rogas? Dicam id quod res est:
 Nos ipsi nobis defumus: per nimiam desue-
 tudinem paulatim imminuitur & pene ex-
 tinguitur ipsa scribendi facultas; desinamus
 mirari

mirari, si, quod sequi nolumus, id ipsum minime assequamur; aut, si, in tanta sententiarum inopia & ingenii sterilitate, vera eloquentiæ laus desideretur.

Quid vero de concionibus, de orationibus, dicam, quas aut recitatas audiisse, aut scriptas legisse contigit? — Nolo equidem aliquid durius statuere: at certe reipublicæ literariæ causa illud video esse optandum, ut vobis minus prompta esset ad plausum manus, nec ad rei cujuslibet approbationem festinaret temeraria benignitas. Equidem hæud frustra metui auditorum in judicando illa semper lenitas nimia quorsum evaderet, ne scilicet inscitiae & ignaviae suæ simul & alienæ speciem prætenderet honestam, & opera mutuo dedita ultro fraudem sibi fieri pateretur: cum orator interim neque magnum aliquid aut præclarum præstare studeat, quod viderit ab audientibus nullatenus exigi. Dicentis arrogantia auribus quasi obsequium imperat: timiditatis autem aut verecundiæ species misericordiam impetrat: utrobique erroribus adblanditur aut laudis aut veniæ præconcepta quædam spes. At videte interim, ne forte crudelis illa videatur clementia & noxia facilitas, quæ peccantibus veniam tam parabilem & præjudicatam indulget;

duiget ; cum aliquando ad rempublicam exempli damnum atque dedecus redundaverit. Oportet potius gravem quandam & severam expectationem præcurrere, & quicquid terriculamenti vel reverentiæ hominum criticorum censuræ incutere possint. Hoc profecto illud est quod oratori ambitionem generosam accendet, industriam stimulabit, & ingenii vim omnem evocabit : ita demum singulare quiddam & *Romanis* auribus & hominum Academicorum existimatione dignum proferri possit. Siquidem plures bene subducta ratione ad facultatem criticam accederent, non dubito plures itidem fore qui facultate vere oratoria polleant, & ad perorandum de qualibet re instructiores in reipublicæ celebritatem prodirent. Hoc si esset, minus de eo, quod contigisse aliquando vidimus, in posterum quereremur : non eloquentiæ loco in rostris cuiusquam impune triumpharet audacia, non histrionis satyrica pro *Ciceronianis*, nec pro *Latinis* non *Latina* rumore secundo prædicarentur. Facti exempla quæris ? Recognosce modo mecum illam * Orationem Theatra-

* Vide Orat. in Theat. Sheldon. hab. Id. Apr. a Gul. King, LL. D. 1749.

titur,

titur, crebram *styli exercitationem*. — Sed fati-
tis hæc: ne forte videar non tam admonere
& cohortari, quam reprehendere & expro-
brare velle. Veruntamen hac in causa quod
usui fiet, nihil dissimulandum puto, nec in
erroribus ibi quidquam leve aut tolerabile,
ubi omnia cupio esse perfectissima.

Ad te demum, vir amicissime, rediens ea
quidem video quæ Almæ Matri nostræ jure
gratuler. Nunquam certe de ea ~~re~~ republi-
ca desperaverim, quæ viros complures tui si-
miles protulerit. — Sed parcius hæc, ad te
scribens, cogitatione potius quam stylo pro-
sequenda. Perge porro, quod facis, rem li-
terariam & præceptionibus promovere & ex-
emplo ornare; munerisque, quod sustines,
gravissimi partes adimplere & universum *αἰ-
ῶνα* tueri: quicquid inde invidiæ tibi accre-
verit, id omne laudibus appone tuis. gaude
interim ingenio tuo animoque bono, & si ni-
hil aliud mercedis accesserit, recte dictorum
factorumque conscientia. Præclarum quid-
dam est de republica bene mereri: at vero,
dum seris alteri quæ profint sæculo, utinam
eorum fructus aliquis ad te redundet: ut,
quod fore æquum arbitror & ab omnibus
jure concessum, cum in negotio, & quidem
honestissimo, non sine gloria, sed nec sine of-
fensionibus

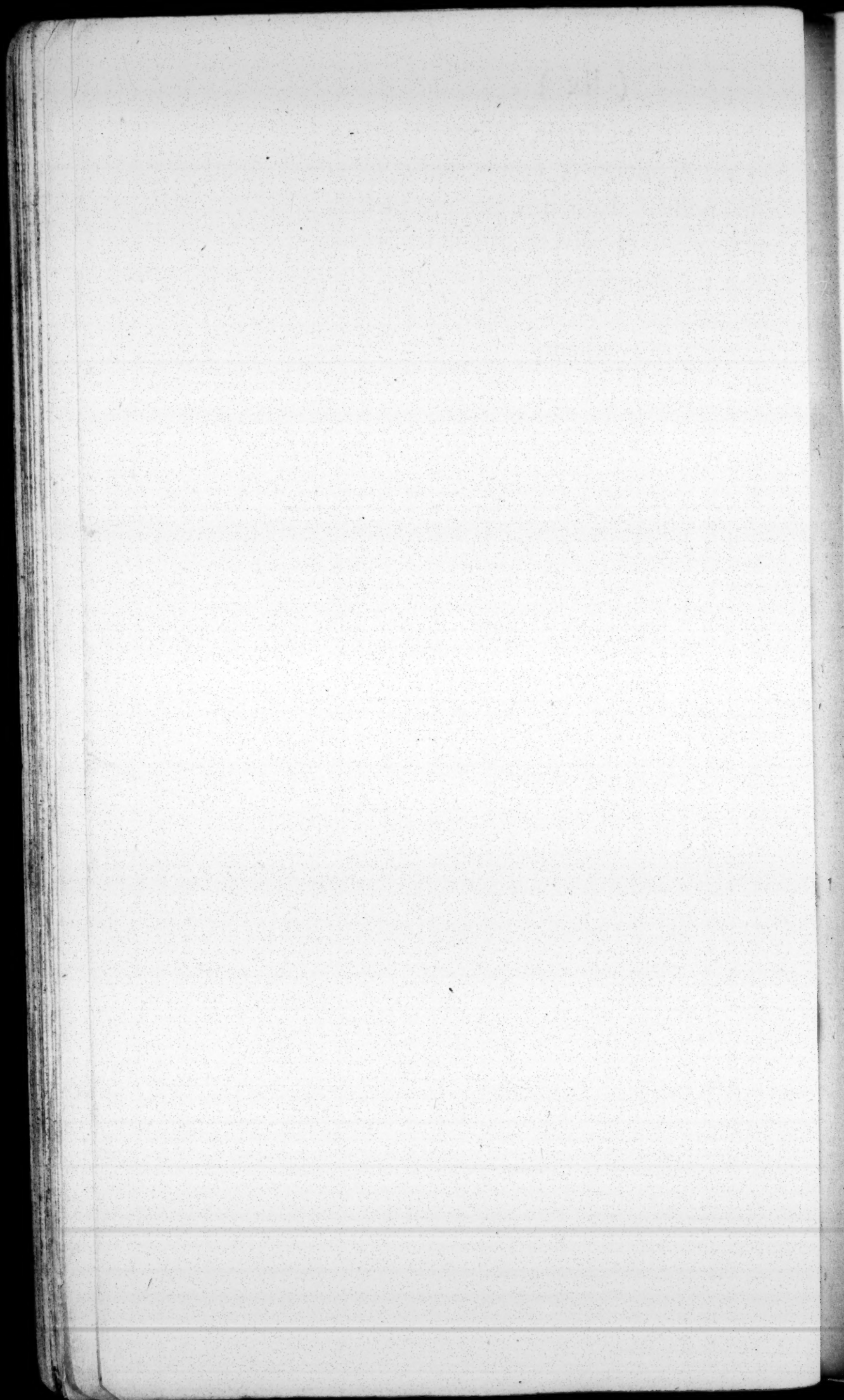
(lix)

ensionibus, versatus fueris, aliquando etiam
in otio cum dignitate & emolumento quo-
dam esse possis. Ego quidem pro pietatis
tam publicæ quam privatæ officio tibi bona
comprecor omnia ; & siquid forte ambitiosi-
us nostra affectent vota, id omne in felicitat-
is tuæ desiderio profiteor,

tui studiosissimus

Dabam e Coll. Eton.
Id. Decemb. MDCCLI.

JOHANNES BURTON.



(lxi)

A D

GUL. GREENAWAY A. M.

Aulæ Cervinæ in Acad. Oxon.

V I C E P R I N C I P A L E M.

Amici rusticantis epistola.

Q U E M rite solvam rusticus Aulico
Supplex honorem? munditiis age
Utcunque simplex, i, saluta,
Musa, tuum *Viceprincipalem*.

Non ille nostræ sic male Stoicus
Censor juventæ (rite licet nova
Ad jura sancti *Principalis*
Compositus veterumque normam)

Ut non facetis plaudat ineptiis,
Lætum cachinni ter crepitans sonum,
Frontisque contractæ severa
Temperet innocuo lepore

Fallente curas. — Quam placeo mihi
Vestri, sodales *Oxonidæ*, memor,
Actasque vobiscum recensens
Delicias melioris ævi?

Dum

(lxii)

Dum vos, libellos inter & otia,
Inter jocosæ munera Liberi,
Dulcesque amicos invidendi
Gaudia deproperatis ævi,
Suffexienses agricolas ego
Inter, virorum terrigenum pecus,
Infensa clero corda, & inter
(Proh pudor! armigeros colonos,
Illiterato pulvere fordidos,
Labore fungor, pol neque serio,
Sed nec jocofo: nempe risum
Sæpe movent mihi, sæpe bilem.
Ergo ista fallo tædia clericos
Fratres revisens; hic sapientiam
Laudo facetam, vel severam:
Et *Decimis* super atque *Garbis*,
Sacro loquentes digna silentio
Admiror; — heus! *Ecclesia* *foreat*
Propino, & applorans minoris
Jura queror violata cleri.
Aut forte lecto quod tacitum juvet
Domi residens: hic placide mea
Virtute me involvo, fruorque
Alloquio patris orthodoxi.
Nunc lene spirans aura Favonii
Invitat. — O quis me prope litora
Marina sistet, quâ frementem
Unda quatit decumana ripam?

Jucundus

Jucundus horror quam dubio mihi
Pavore pulsat corda reciprocans ?

O turbidum, Neptune, ludens,
Parce, gravi metuende sceptro !

Sic rusticanti ingloria defluit
Ætas — at, olim siquid amabile
Spiret, vel altum, te sonabit
Musa suum *Viceprincipalem*.

Hæc ego tibi, *Viceprincipalis* magnificen-
tissime, jamdudum voti reus promissa lusi
carmina. Neque fane quidquam majus ha-
beo jucundiusve quam & de Te & ad Te pro-
perante stylo scribere, quicquid aut ridenti
aut philosophanti in mentem venerit. Ve-
rum, quod mihi hac in parte palmarium
deputo, Ego fortasse primus *Viceprincipalem*
ostendi *Latia Romanæ fidicen lyræ* : heroa
quendam novum ; quem deinceps nec *Ro-
mana* nec *Attica* Musa celebrare erubuerit.
Sed, heus ! mi amicule, pol tu ἐγὼδιωκῆς mi-
hi aliquando durior videris, qui alia quæ-
dam efflagitas, & onusto nova insuper onera
imponis. Siccine vero rusticanti rubiginem
abstergi jubes, & exercitationum novarum
periculo ingenii vires acui vel accendi ? —
At vide quantum tua apud me valet auto-
ritas : ignaviam expugnavit meam provocatio
tua blandissima ; illico jussus accingor, tibi
quod

quod placere potuerit auctori & judici quilibet ausurus.— Ad exemplaria scilicet *Græca* me revocas? ad alicujus scriptionis *Græcæ* imitationem hortaris? næ tu jam currenti calcar addis: id enim ipsum jam meditor moliorque. Et, nisi *Xenophon* ille noster sua mihi prorsus inviderit, iter meum tum *Surriense* tum *Suffexiense* descriptum proximus fortasse tabellarius exhibebit. Proin te *αναλασιν* five *καταλασιν* meam post aliquot dies expectare jubeo. Vides me grandia quædam & præclara minantem, & forsan viribus majora. Verum facile me patior arrogantem potius quam stupidum & inertem videri. Vehementer certe metuo mihi, ut aliquid proferre possim expectatione tua & auribus *Atticis* haud indignum. Sed interea mihi erit laudis instar non infimæ id ipsum, quod tu laudabile judicasti, aggredi voluisse.

X * * * * *

ΧΑΙΡΕΙΝ ΚΑΙ ΕΥΠΡΑΤΤΕΙΝ.

ΟΞΟΝΙΗΘΕΝ ὄρμαυνοι
 τη καὶ ἐω πρὸς μεσημβριαν
 ελαιωονυ, τε Θαμισεως εκ δεξιων
 ὠδαρρεονίῳ 8 πορρωθεν απολειπονυνοι·
 και, ἡμερας ἡδὴ μεσεως, εἰς Ἡνλειαν
 ἡκομυ, ὡς αειστοποιησύνες. Καὶ τη
 ξενοςαστ ταυτὴ χρωμεθα ὡς ἡδιστ, αλ-
 λως τε και μαλα φιλοθεωροι γε ούνες.
 ἐξ ἐναντίας γαρ τ ορῶ λυκοπέλωδες
 ανισαῖ) ορθιον, τα μὲν φαλακρον και
 αποτομον, τα δε και πολυδενδρον, τιν
 τε κορυφῶν και τ μέτωπον φηλοῖς δι-
 λωεκως ημφιστρῶν· εν δε τῷ πεδίῳ
 λειμῶνες κατάρρυτοι, αεναῶ θαλλοῦνες
 εαει· και γαρ δια τῶν ὁ Θαμισις
 B διαρρῶ,

(2)

διαρρῆ, το μῦρ ευρῶ ὡς δυο πλεθρα,

Θαμεσις ὠρχαίῳ πόταμων προ-
φερεσάιῳ αλλων

Οἱ προχερσιν ὑδωρ καλλιερσον εἰς
ἄλα διαν.

παρ' αὐτῷ δε ενθα και ενθα των ευδαι-
μονων οικιαι τε και κηποι, και ὅσα-
περ φιλοκαλῶ τις ἡδοίῳ αν εισορων.
Επεσι δε γεφυρα, 8 μῦρ οἶα καί' αξι-
αν εδῆ, λιθινη, αλλ' εκ ξυλινων διαλε-
λυμῖτως (νωεζδυγμῖνη. Ταῦτις εν
διαβάντες καισαδία ὡς ἑκατον προῖοντες,
τε ἡλις ηδη ὡς επι δυσμον καλαρρεπον-
τῶ, εἰς τίνι Ουινδησχειαν ερχομεθα.

Εἰλαυθα δ' επ' ομφαλῷ της γης ἰ-
δρυ') Ακροπολις ὑψηλη τε και παμ-
μεγεθης, εκ μακρῶ γε παλαχοθε (πει-
ελεπίῳ, και το χωριον ἅπαν (πεικει-
μῖρον, ὡς Βασιλίσσα τις, καθυπερθε
βλεμματι ὑπερσεμνῷ (πειφρονεσα,
και

και δη, ὡς το (υῖομωσ ειπειν, (επὶ
 εν τῷ αῤῥικα εἰκ ενι τα ἑκαστα καὶ
 αξιαν διεξιεναι) μεγαλοπρεπεςαλον τι
 χημα, και εν τοις βασιλικοις βασι-
 λικῳαλον.

Εκειθεν απαλλαγεῖτες, καθως τη
 προθεν, προς μεσημβριαν ὁρμωμεθα,
 τον τε Θαμεσιν ὡσαυτως (υμπαρκακο-
 λυθον λαβούτες, και τα ὡρι Ἀμπλωνιω
 παρελαυνομεν· ἐνλαυθα εκ δεξιων και
 αλλα ἰδρυ) βασιλεια, μεγαλα μιν
 και πολυελη, εἰχ ὑπερηφανη δε και
 ὡριοπια, αἶτε εν τῷ πεδινῳ οὔλα και
 ὡριαπολαμιῳ· ἐκαλεσθητε δε φαινον) ④
 τε ὡριαδειςοι, και θηρια πανπολλα
 πρεφομενα, των τε δενδρων κτ' σοιχες
 θαυμασια τις ευκοσμια.

Και τ' τελυταιον αἶτι τον Θαμεσιν
 διαβάντες εις τῷ Βασιλιπολιν ἡκομεν·
 και ἐνδυσθεν, ὡς εἰκΘ, τα της Σερε-
 ας ορεινα διοδουομεν, ὡς εις τῷ

Σκοπηξίαν πορβυσομφοι· και δη εις
 τα ωει τλω Βανσηδιαν αφικνεμεθα·
 ηδη γαρ εκ των ευωνυμων η τε ναχ πυ-
 ραμιν εφαινετο, (ημα τι πορβωθεν ευο-
 πλον και ωειφανες· εκ δεξιων δε πεδι-
 ον γλαφυρον ως τλω οψιν και ανωμα-
 λως όμαλον, αλλα και ιππασιμω-
 ταιον· διο και εκ μαλιστα της ιππικης
 αγωνας αγωνιζον). Αρα γε μεμνη-
 σαι ποι' ακεσας ωει τε και Εψωμιν
 ιπποδρομης; ετθ εν τη τοθ' ήμερα
 ειυγχανε

διαμειρητω ενι χωρω
 Παντων, όσοι εασιν εν Αγγλοις ιπ-
 πιοχαρμαις,

καλλισθ, ως φασι, και πολυανθρω-
 ποταθ· εικοτως αγαδεις αν όμιλον
 τοσθλον όρων· πανδημη γαρ εκ των εν
 ωειχωρω κωμων, καθαπερ εις αθοραν,
 αποδυδουσιν ανδρες τε και γυναικες, και
 γεροντες

γεροντες και παιδαρια· και προσει εκ
 τε Λωνδινε εκκυμαινει πληθ^ς παρμι-
 γες αναειθμον, και (ευαθροισον^ς) αμα
 τε χαιρεσσερι και θυγρεις, και γε-
 ωργοι και βαναυτοι, οίτε πολυχημα-
 τοι και αχηματι, και πορναι τε και
 πορνοι και πορνοδοσκοι· πολλη μ^ρ εν
 των Συμμεμιγνυων ην ισονομια, και
 καθολως πολυποικιλη εδοκει ημιν η πα-
 νηγεις εκεινη, τα μ^ρ, δια των θυδαι-
 μονων φιλοτιμιαν και πολυελεian, με-
 γαλοπρεπης, τα δε, δια των σασια-
 ζοντων θορυβον, και ταραχωδεσαλη.

Παρεσω νυν σοι των παρει τον Πιν-
 δαρον αοιδων, οσις πολ' ικαν^ς ειη τα
 Ολυμπια η Ιωμια ταυθ' ημετεροι καλ'
 αξιαν εκτωριαζειν, και ακαμανιοποδων
 δειν^ς ιππων, και αγηραον κλε^ς νικη-
 φορων ιπποδαμων μελιγαρυσιν υμνοις
 γεραιρειν. Εμοι μ^ρ, ως ειχον επι
 γηλοφω εκασα θεωρων, πανυ θαυμασι-

ον εφαινετο τ' πραγμα· αλικά γαρ αμα
τω ἵπποδραμειν απαξαπαν τ' πεδιον
εκινειο, και πολλη τις ὄρμη ἑτεροαλικης
και ανιρροπῶ των καλα κραίῳ ελ-
αιουοίων, και ειδος ην ὡσπερ στρατοπεδε
αναθορυβημεν, και μυριων αλακίως
πως μαχομενων, των τε αἰμαίων,
πεζων τε και ἵππεων, ενιόε καθαπερ
εις φυγίω τρεπομενων, ενιόε δ' αυ και
διωκομένων.

Παρα δε τα πεδια το καλῶτερον καθ-
οραῖ) ἡ Εψωμη, κωμη ευ οικημενη,
και πολυθρυσληῖ, και το παλαι επι
τη των ὑδάτων ιαλεικη εφυμνημενη·
φασι γαρ ειναι αῖλα και συπηρεωδη,
αλλ' ὅμως και καθαρίκα, ισως δε
και αμφοτέρω, ἐπὶ και αμφοτέρω κελου-
σιν οι ενλαυθα πρὸς τῶες Ιαίρεσι· πολ-
λων μὲν εν εκεισε επιφοιήσεις ὑδροπο-
σιας ἐνεκα· νυνι δε τα ιαλεικα ταῦτα
πεπαυῖ), και κωμαζουσιν ενθαδε εκ ὧ
αδενεγίτες

αδενεύες και ὑδροπό^{οι}), αλλα μαλλον
 (4) οἰνοπό^{οι}) και κυβύλικοι, οἷτε πανόλιν
 φιλοπαιγμονες και φιληδονοι.

Ὡρα δε ηδη εἰς τὰ πρὸς ευωνυμα
 αναβαινειν· και ὥδε πως εἰς χώρα ηλ-
 θούρη εἰσάσιμα και εὐδένδρα, δρυσι
 τε και μελίσσις και φηγοῖς δασέα·
 ταχα δ' εἰδῆς διωπαρ' ἀνδρασιν ολ-
 βίοις ἐπιδήμων ἀγέ τῶν χημάτων εὐπο-
 ρίαν τοσαύτῃν και ευκοσμίαν ὄρων·
 ἐκεῖθεν δε ἐν τῷ ὄρει ἀκρῷ μέλαςρε-
 φομήροι τα οπίθεν χώρα πειδλεπο-
 μήρ, εἰς ἑῷ τε και ἑσπεραν, και βορ-
 ραν ἀοριζως πως ἐκείληρα, κώμας τε
 ἐν τῷ πεδίῳ παμπολλας, και περὶ
 τον Θάμεσιν τα τ' ἀνω τε και καίω οι-
 κοδομημάτα, παμπολλα δ' ἀνδρῶν
 ιδιῶν βασιλεια, παμπολλα δε ὥσει
 δηνεκως βιωήσημα πολιεθρα, και
 δη αὐτῇ τῇ ὑπερμεγεθῇ μητροπο-
 λιν.

Και

Και τῇ τοῦ ἡμέρᾳ τῷ ξενίῳ Διὶ χα-
 ευν μεγάλῳ ὠφειλάρῳ ἀνδρὶ εὐέλ-
 χηκότῃ καλοκάγαθῳ καὶ φιλοξενώτα-
 τῳ, καὶ ἐν τοῖς ἐπιχωρίοις τὸ πλεῖστον
 εὐδοκίμῳ· ἔτ' ὃ γ' ἐν ἐδέξατ' ἡμᾶς
 ὥς φιλοφρονεσάλα, ἐπιεικὴς γὰρ ἦν καὶ
 ἐλευθεροῦ τα ἡτῆ, ἔ μὲν ὁ τυχὼν
 ἀνὴρ, ἀλλὰ τὸ παιδείας ἔργον πολυ-
 τροποῖατ', ὁ αὐτ' ὢν καὶ γεωρῶν
 καὶ βεκολῶν καὶ ἵπποφορῶν, ἀλλ'
 ὁμῶς, εἰ γέ πῃ δεοί, ἐν τῇ τῶν χαι-
 εσερων τάξει ἔ μείονεκλῶν, τῷ μὲν δι-
 αίαν ὥς πλεῖστα εὐέλῃς, ἀλλὰ καὶ
 φιλοκαλῶν, καὶ πρὸς καλοκάγαθίαν
 ἅπασαν πεπαιδευμένῳ, ὥς' αὐτῷ τα
 γέ Πινδαρικά ταῦτα εἰκότως τίς ἀν
 πρὸς αἰνέσασθαι

Θεῶν εὐφρων.

Εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς· εἴπει μιν

Αἰνεῶ μαλὰ μὲν

I

Τερφαις

Τροφῆαις ἑτοιμον ἵππων
 Χαιρῶντα τε ξεινοῖς πανδοκοῖς,
 Καὶ πρὸς ἡσυχίαν φιλοπολιν
 Καθάρᾳ γνῶμα τετραμύρον.

Τον μὲν ἐν οἰκοδεσποτίῳ τοιονδὲ πῶς
 ἔκ ἐπαινοῦν, τοιαυτὴν ἰδὼν αὖτις ἐν
 τοῖς ὁμιλήτικοις χηρσοφιλίαν καὶ εὐπρε-
 πειαν, καὶ τῶν οἰκείων εὐπειθειαν, τῶν
 τε τέκνων αἰδῶ τινα γῆραιαν, τοῖς γο-
 νύσιν, ὥσπερ τοῖς ἀρχαῖς, πειθομύ-
 ρων, καὶ ὁμῶς, καθάπερ φίλος οὐίας
 καὶ ἑταίρος, ἀνιφιλεῶν. Τα τοι-
 αῦτα εἰσορῶντι τερψίς τις ἡσυχαιᾶ μοι
 ἐνεγχεῖτο, καὶ αὐτὴ καὶ Σωηδομύρῳ
 ἐφίω, εὐδαιμονίζω σε, ὦ παῖερ, τῶν
 τέκνων, καὶ, ὦ τέκνα, μακαρίζω ὑ-
 μᾶς τε πατέρας.

Ἀξίον δὲ μνησθῆναι καὶ τῆς περὶ τα
 οἰκονομικᾶς εὐλαξίας· ἐπεὶ ἔδεν πωπότε
 ἰδοῖς οὐ εἰκαιῶς ἀναλισκομύρον, ἔδεν ἐκ
 φιλοτιμίας ἢ πενίχας ἐκδαπανώμενον,
 ἀλλ' ἀπάντα πρὸς τὴν ἐν Σωφροσύνῃ
 C ἡδύπα-

ἡδυπαθειαν εὐέλως παρεσκυασμῶνα.
 Καὶ ἀλεχνῶς παρ' αὐτῷ ἀπάντα ὅπερδη-
 πότε διοικεμῶνα εὐκόλως ἐπαινοῖς δῶ, ἔκ-
 ἡκιστα δὲ τὰ ἐν τοῖς ὑδάτων πορτοῖς μηχανήματα. Τὰ χεῖρα ὅρας οἷα εἰν,
 αὐχμῶδη δηλαδὴ καὶ ἀπλῶς ἀνυδρα,
 αἶτε ορεῖνα γέ οὔτα καὶ λυκοπέτρῶδη,
 ἔ φρεατῖα, ἔ ποταμον, ἔδε πηγῶν δὶ-
 ροῖς, ἀλλ' ὅμως ὑπερῆχ' ὑδάτων ἀφ-
 θον^Θ εὐπορεῖα· ποθεν δὲ τέλο; ἀλλ'
 ὦ ταν, ἰδοι

Οὐδὲν τοῖς ζυνέλοισιν ἀμνηχανον, ἔ-
 δὲν ἀελπίον·

Μηχανικὴ δυνάμις γὰρ ἀναγκῆς ἐλ-
 γυθὶ ναίει.

Το μῦθον ἐν Πινδαρικῶν τέλο γέ τ' ἐφυ-
 μνημῶνον ΑΡΙΣΤΟΝ ΜΕΝ ΥΔΩΡ οἱ
 ἄνδρες ἐνλαύθα, Πινδαρικῶτατοι οὔτες, ὡς
 ἀκριβέστατα καλὰ μεμαθηκέναι δοκῶσι· ὄν-
 τως γὰρ περὶ τ' ὑδραγωγῆν πάντων εἰ-
 σὶ δεινότατοι ὅποῖ' ὦ γὰρ αἱ θ' ὑαδες ἀν-
 αλειλῶν^ῶ), καὶ ἐπιβροσὴ Δι^Θ ομβρ^Θ,
 ἐμῶν

κμῖνον εἰσι τὸ ὕγρον ἐδολίεν ἢ ὑπὸ τῆς
 γῆς κάταποθεν, ἢ ἀλλῶς πῶς ἀναλι-
 σκομένην, εἴη διαρρεῖν, ἀλλὰ πῶς αἰ-
 ροσι θερὰ πρὸς οὐλές ὡς ἀσθενήματα· καὶ
 γὰρ φθάνουσιν ἀπὸ τῶν ὑπερθερῶν προ-
 κάλα λαμβανούσας, κακίθην ἐπὶ τῷ λεω-
 φόρῳ ἢ ἀμαξίτον, ἢ ὅπῃ ἐστὶ τὰ σε-
 ρωίερα τῶν δαπέδων, πῶς αἰσθῆσι· καὶ
 τὸ τελευταῖον δι' οὐρμαίων ἐκ πλαγίᾳ
 ὑπεκδέχομενοι εἰς τὰ κοιλώερα τῶν
 ἀερέων παροχέιδουσιν· Συχνὸν ἐν ὕδαρ
 ἐκ τῶν παροχέιδυμαίων τοιῶν (ῥωα-
 θριζέ). ὅρα γ' ἐν ὧς ἐκ τῶν ὀλίγων
 τὰ μέγιστα συγγινέ), ἐκ ψεκαδίων καὶ
 σαλαγμῶν συρροαὶ καὶ ξεθερα, καὶ
 δὴ πολὺ τι τῶν ὑδάτων χεῖμα, ὅπερ
 εἰκότως ἐν δαπέδῳ τῷ λευκοπέτρῳ δὲ
 καὶ ἀνυδρῷ θαυμασίας δυνάμεις, λίμνης
 τροπὸν συσαν. Ἡ μὲν ἐν τοῖς ἀλ-
 ροῖς ὑδροποσία ἐκείνη τῶν τε ἵππων καὶ
 βοῶν, καὶ ὅσα περ ἐστὶ τῶν ὑποζυγίων
 εἰς χεῖραν ἀποθήττει (ῥε). Ὡς δὲ πῶς

κατορθοὶ παντα τῆς φύσεως κρείττων ἢ
τέχνη.

Ἀλλ' εἴθε μείονθ' ἄσπετος ἀξίαι αἱ
ᾧ τον οἶκον ὑδραγωγίαι· καὶ γὰρ
ἐνλαυθα πανθ' ὡσαύτως μηχανῶσι μη-
πως ἐκ τῆς ἐπὶ τ' εὐγ' ἔρανοθε καὶ α-
φερῶν οἰχῆ) τι ᾧ ἀρρυν, μαλλον
δε ὡς θησαυρον διοσδοῖον ὑποδεχομένη
ἐπιμελῶς διασωζουσι. Καίτοι τις πόλ'
οἰοί' ὅτι το ὑγρον το ολιγοσόν τῆλο, το
ἐπὶ το εὐνοχωριον τοῖσιν καὶ βαῖνον,
εἰς οἰκείων τοσούτων χρεῖαν ἐξαρχεσθαι;
ἀλλ' ἐξαρκὲς ταῦτα, καὶ δὴ ἐκ ᾧ εὐ-
στίας. Το μὲν ἐν ἀνθρώπων εὐρημα
καὶ ἀνοησον, ὡς εὐλετες αὐτο, καὶ, ὡς
ἐπ' εἶπεν, αὐτοφύες, ἅμα δὲ καὶ
ἐπὶ ἡδονοῖατον· ἀμφοτέρωθε γ' ἐν ᾧ ἀ-
τας τῶν πρὸς εἰσμάων πρὸς βολας ὑδρα-
γωγία τινὰ ὑφίεν) (τῷ γὰρ ἰδίῳ ονο-
ματι κυρίως ὀνομαζέιν ἐκ ἐχῶ) ἔτω-
σι πῶ διακεῖν, ὥς πρὸς ἀποσο-
μῶσιν μιαν ῥεπεν· εἰεν. τι ἐν ἐπειτα;
ὅποι'

ὅποῖ' ἔν' ὁ ὕετο Λυμεχης ἢ ὁ νεφεληγε-
 ρεία Ζεὺς δια κοσκινῶν ὕδρων καλάκλυζῇ
 πα, τότ' εὐθεὺς ἀπο τῶ σέγχεσ ἀμφο-
 τερωθεν αἱ τῶν ὑδάτων Κυρροται,

Ὡς δύο χεῖμαρσι ποταμοὶ καὶ ὄρε-
 σφι ρεοῖτε

Εἰς μισγαγκίαν συμβαλλέτον ὀβρι-
 μον ὕδωρ,

πρὸς τὴν παγκοινίῳ ἀποσομῶσιν ἀθρο-
 ῶς καλάσπυδοι, καὶ ἀπεκείθεν εἰς μο-
 λιβδαινὰν τινα, ὡς εἰκῶ, ὑποκειμένη
 καλάβιβαζόν). βαβαί φαιη τις οἶον, ὡς
 ἐπιπολαίον τῶ γε καὶ πανδημίον;
 ἀλλ', ὡ' ταν, Λυμῶδι μοι καὶ ταῦτα·
 κάλινοις ἀρα ἐν τῷ ὕγρῳ πῶς το τε ρυ-
 παρην καὶ το γεωδῆς ἅπαν, ἅτε τῇ φύσει
 βαρυτέρην ὑπαρχόν, εἰς το καλῶ φερέ),
 καὶ το ὑπερβαίνον τῶ ὑδάτι ἐνδύθε πο-
 λυ καθαρῶτατον προχέει). ἐτι δεῖς ἴσον ὅτι
 ἐφ' ὅσον πολλαπλασιαζόν) τὰ ὕδρ-
 δοχεῖα τοιαῦτα, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐπαλ-
 λήλως παρρχείδουσιν τοιαῦ), ἐπὶ το-

σον πολλαπλασιως το ὕδωρ διυλιζέ^ς)
 εν τη ποσεια, μεχρ^ς αν εις το πανδο-
 χειον το τελούαιον εμβαλλη^ς). Ποιον
 δε εσι τ^ςτο γε ισως ερει αν· ιω^ςι μ^ςρ^ς
 εν ο^ςτι ιδρυ^ς) τ^ςλο ιχυρως ωειτεταιχισ-
 μ^ςρον, ὑπογειον ον, ὥ^ςε μηποτε τ^ς
 ἡλις ορματι αντιβλεπειν, επει φθα^ςρτι-
 κον τ^ςτο γε· αλλ' ὁ^ςμως ευδιαπνοον,
 επ^ς περ^ς το ὑγιες τ^ςτο συμφερ^ς· και
 ενταυθα μ^ςρ^ς θησαιζει^ς) το πληθ^ς
 των ὑδάτων ακινητον, αμεταβλή^ςτον, αδι-
 αφθο^ςρον, κ^ςλημα ες αι· και καθαπερ το
 πολυθρυλλή^ςτον εκεινο το Ειδελβεργικον,
 ὑπερανή^ςλον διαμ^ςρει εις των επιγινωμ^ς-
 ων χ^ςησιν ταμιδυθησομ^ςρον.

Αρα γε ὦ^ςει σμικρων δοκω θ^ςι μα-
 κρολογειν; εμ^ςρ^ςεν· αλλ', ὡ^ςταν, οιδ^ςα
 θ^ςε κα^ςμοι τ' αυ^ςτα λυσιδο^ςα, ατε εκ
 απειροκαλον ο^ςν^ςα, α^ςμα δε πε^ςθ^ς τ^ςας
 φι^ςλ^ςας ὡ^ς φιλικωτά^ςα διακειμ^ςρον· ει τι
 γ^ςεν τυ^ςχ^ςανη η πε^ς εν τοις επιη^ςδ^ςυμασι
 μηχανικοις α^ςλ^ςχιν^ςσε^ςρω^ςς εξ^ςδ^ςρημ^ςρον, η

εν ηθεσι καλοκαγαθον και χρηστοφιλωτα-
 τον, η αλλως πως αξιασασον, τωθ' ημεις
 και ενθυμωμενοι και διηγωμενοι ηδομε-
 θα, και ε παυομεθα επαινευτες, χαριν
 ων ευ πεπονθαμεν αναποδιδοναι βελο-
 μενοι. Και μιν εικοως χαριστηρια
 εθυομεν μεμνημενοι της τοθ' ημερας
 και της επισης· ηδεως γαρ διελεσμεν
 οικω εν ευδαιμονι φιλοφρονημενοι και
 φιλοφρονευτες· και η μιν διαλεβη εν-
 ταυθα, ατε τερπνοιατη εσα, εδοκε η-
 μιν και βραχυιατη. Αλλ', ω Ζε
 ελαιοει, και εφεσιε, και ξενιε, τον των
 ΒΟΥΚΕΛΙΔΩΝ οικον ες ας μοι δια-
 σωσον.

Τη δ' υστεραια εκειθεν απαλλαγεν-
 τες, ως εκθ', τη προς μεσημβριαν
 προχωρημεν ε μιν αμειταρεπισι, ε-
 δε της φιλοξενιας επιλητμονες· και εκ
 των σενοχωριων ηδη εις τα της ορεινης
 ευρυχωρια ελαιωμεν, ψιλα μιν ταυ-
 τα και αδενδρα και απλως ερημα και
 ακαρεπα·

Οικει

Ουκέτι ζειδωρον εειδωλακα βώλια-
ναιραν,

Αλλα μιαν πλακα γης μελανοτε-
χῶ αἰεύτεοιο

Πολλ' αεκαζομυθοι διοδυομυθ,
δυσδιακείλον γαρ και αἰεπη θεαν παρ-
ειχεν ἡ ερημια· και “ γαρ ανδρες εσιν
“ το αγνωστον και το απειρον, το γαρ
“ τελῶ παντες βελον” καθοραν.”
αλλ' ευ γνωμονολογεις, ω * φιλοσοφων
φιλοσοφώατε, και τοι εηοεικίζων
και ηδη ὅι και ἡμεις γνωμονολογεμυθ
ταυτα πεπονθότες, αλλως τε, και μα-
λα γε εν τη νυνι οδοιπορια. Και γαρ
σαδια προχωρησαντες ηδη ὡς εικοσι
τα παντα ὁρωμυθ παντοθεν ισα, παντα
ὁμοιοτελδута, παντα δηλαδη ερημα, πε-
ειδλεπτον δε και αξιολογον εδεν· ει μη
ισως εξαίρει τις τον κορυφαιον εκεινον,
τον ανεμοστροφον γιγαντα, ε μυθ του

* Aristotel. Rhetor. lib. iii.

ἐκάλον χεῖρα Βεργεων, ἀλλ' ὅμως τεσσάρας βεργχιονας, μείζονας ἢ κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ἐριζήδον ἰσχυρὰ ἐνὶ τῷ ἀπο Μάγλης Κεῖξωλῳ ἀξιωμαχίῳ τὸ χεῖμα.

Ταυτὴ μὲν ἐν διαχωρίων τοδε τ' αἰετρες ταχυτέρως ἡμῖν διαβάλλον, ὡς εὐθεως ἐπ' ἀμεινω μέγαμεψομυροῖς· καὶ ὡδε πως ἐκλεπέτο ἡμῖν τὰ δυσάρεστα τῶν ὁδῶν, καὶ ἀγρίαι δὲ ἐπὶ τὰ ὄρεων ἐρχαία καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀκρωτηρίῳ ἐλατομυρ προβεβηκότες. Βαβαί! τὸ χεῖμα τῶν θαλασσίων ὅσον ἀπερατόν καὶ πολυδαίδαλον! οἷα δὲ φαίνεται πανταχοῦ θαυματά, καὶ μυρία ὀφθαλμῶν ἀλγηδόνες καὶ τερψαί; τῶν τε ὑψέων τὸ ὕψος, τῶν τε βαθέων τὸ βάθος καὶ φρικώδες· ἐνθα μὲν τῶν ὄρεων, καθάπερ βρεθνομυρῶν, δασέα ὄρεα, ἐνθα δὲ πετρῶν ἀπορρώων ἐρείπια καὶ κεφαλίδια φαλακρά, τὰ τε πλοῦτων διασημάτα

και τα κολπώδη ποικιλως περιεστιασ-
 μβα, και εν τῷ κρημνωδῇ τα πρῶτα
 τα ὑπερανῶ ὡς ἀνακρεμώμβα και
 αερωβαίντα· ενεσθε δε των πεδινων
 χωριων θαυμασιον, ὅσον και των φα-
 ραγγων τα κοιλα παμμεγέθη ὑπο χει-
 ρος, ὡς εοικεν, παντοκράτορ το αρχαι-
 ον εκκεχαράμβα --- τοια και τοιαῦτα
 εισορώντι πως εἰς ἐπισεμνυνεῖ μοι οἶσι,
 και μεγαλοψυχια τις ἐγινεῖ θαυμα-
 των τοσούτων κυριῶ οἷσι; ἡ δε θαλασσα
 πρὸ μεσημβριαν ἀπεχθῇ σταδια ὡς
 διακοσια, ἀλλα ταύτῃ διαρρεῖ, με-
 σολοιχις τροπον ἀνιτέλαμβα, τα της
 Σκοσηξιας ορη ὠρεθαλασσια· τα δε
 εν μεσῷ κειμβα ἀπάντα, ἅτε πεδινὰ
 οἷα, ὡς ἐξ ὑψηλῆς ῥαδίως ἀειελεπο-
 μβα, και μαλα γε τεσπομβοι· αὗται
 δε αἱ των ἀρεθων εν τῇ ὑποκειμνῃ
 ἀειφραξαις και αἵμαισιαι εὐλαξιας ἰ-
 δεαν παρεχουσι καλλις· ἅμα δε φυ-
 των παντοδαπων χρωματα και χηματα
 ἡμιν

ἡμιν ποικίλλει τὴν θῆραν, καὶ τὰ εὐε-
δή πολὺ θειδέερα ἀποφαίνει.

Διὰ δὲ λυκοπέλωδες τρεῖς καλάβα-
σις ἐστὶ διπλή, καὶ διπλὴ ἀμαξίτη·
ἡ μὲν ἐξ ὀνυμῶν διὰ τὴν Ρυγατίαν,
ἡ δὲ ἐκ δεξιῶν, διὰ Δαρκιγγίαν· ἑκα-
τέρᾳ δὲ καλεῖται εἰς τὴν Κοιλο-Σερραῖαν
ὡς εἰκότως παρνομαζοῖ τις ὄν, καὶ δὴ
ἐπεκεῖνα εἰς τὴν Σασηξίαν, τὴν βορ-
ρῶδην χώραν, καὶ ἐριβόλακα, καὶ ὡς
πλεῖστα βεκοκίαν, ὁμαλὸν μὲν ὡς
πορρωθεν ἰδεῖν καὶ πεδινόν, ἔχῃ ἵππα-
σιμον δὲ ἔδ' ὀδριαβίον· ὥστε διὰ τρεῖς
καὶ δυσωνυμῶν γινόμενῃ εἰς παρσιμῖαν
οἰχέει, καὶ τὸ δυσβάτον πανόθεν καὶ
τὸ δυσπαλαῖσον τῶν ταλαιπωριῶν, ἀπ-
εκαζὼν τις εἰποι, τὸ Σασηξιακὸν τῶν
ὁδῶν. Καὶ τοι τὸ γε τῆς Σερραῖας,
ὁμοῦ ἔστι, τὸ κοῖλον ἅπαν ἐκεῖνο, ἔδο-
τις τῇ φύσει διαφέρει· τὸ γὰρ χῶ-
ρας δαπέδον, ἅτε πανήως ἀλὶθον ὑψ-
αρχόν, καὶ τε ὑψὲς ἰσχυρῶς κατεκλινόν,

ἔδεν πω εἰα διαρρεῖν. τοῖταρ' ἐν αὐτῷ,
 καὶ περ βαθυπεδίῳ οὔτι καὶ ἐνυδρῷ, ἔκ
 ἐνὶ πηγᾷ ἢ ποταμῷ ἰδεῖν· ἀλλ' ὅμως
 ποταμῷ τις ἔ πορρωθεν δέεικε'),
 δυσοπὶ' δὲ καὶ ἀποδιδρασκῷ, ὥ
 ἀπο τῶν πρῶτων ὄνομα Ἀσπалаξ· καὶ
 γὰρ ἐνὶ οἷ, ἀσπалаκ' τρεπον, ὑπο-
 γαί' φερε'), καὶ αὐτὸς ἀναδύς, καὶ
 τὸ τελευταῖον εἰς Μωλεσίῳ, ὅπῃ τῶ
 Ἀμπλῶνιῳ ἀνιβλεπεῖ, κατὰρρεων εἰς
 τὸν Θάμεσιν ἐμβάλλε').

Καθ' ὃ δὲ πρὸς ἑσπεραν ῥεπει τὸ
 ὄρε', εἰλωθα χερματὶ ὑπερχει ἀξι-
 οθεατοτάτην, ὅτι εἰκότως ἀγαθῆς δύ-
 φιλοκαλῷ γε ὦν. Πολλὴ μὲν ἐν ἐσ-
 χωρὶ τοῖς Πυξίνοις δασεία· παμμεγέθη
 μὲν ἐκεῖνα καὶ ὑψικαρήνα, οἷα περ ἔκ
 ἀλλοθι φυε') πρ. ἔ μῦρτοι, ὥστε ὑλὴ ἐν
 αἰετῇ, πορρωθεν καὶ εἰκὴ διεσκεδάσμενα,
 ἀλλὰ, καθὼς ἐν ᾧαδαισῷ, σιχηδόν
 καὶ δεινέκως Ὀμπεφυκότα, καὶ εὐκοσ-
 μίως διαλέαγμα· ἐκατέρωθε δὲ ᾧ-
 παῖοι

πατοι και επεισοδια πολλα προς τιν
των χαλειεσων ἡδυπαθειαν παρεσχυ-
ασμυρα· εδ' ομματια μονον, αλλα και
αἱ εἰνες αηδες τι παχυσι· και γαρ ἡ-
δυ τι ἄμα και αηδες τα Πυξίνα απο-
πνευσι· και πανταχθ διερχεῖ) δυσω-
δης τις δυσμια.

Και ὁλως ἡ χωρα εκεινη πανυ θαυ-
μασια ἡμιν εφαινετο· Τα γαρ εν κυκλω
ἀπαντα ην ορεινα και ερημα και φεικω-
δη· οἳα ναιεν δικαιοι εἰσιν 8 μὲν αν-
δρες γεωργοι και βεκοιοι (επὶ 8κ ει-
κῶ εἰσι τοιῶδε εν χωρῇ φιλοπονους ον-
τας λιμῶ απολλυαῖς) αλλα θαυμα-
τερσοι εκεινοι και αεργοδοσκοι ποιη), ④
ᾧ Ελικωνῶ και Παρνησθ θαπεςια
μυρια ὅσα μυθολογησαντες.

Παραπλησιον δε ὁ Ασπαλαξ αυθις
κατα το πεδιον φαινεῖ) ᾧ πλανωμενος
τερον εν διαβαινες, και πρῶ λιβυν ε-
λασαντες, επ' ορῶ ηλθομεν, ὃ ονομα
Λεινη, ἀπαντων των εν ᾧ χωρῇ ὑ-
ψηλοτερον,

ψηλοτέρην, και δη, ὡς εοικεν, αἰῶν
των νεφελων ὑπερέστη· ἴσως δὲ με
ᾠδοξολογεῖν οἶε· ἀλλ', ὦ 'ταν,
τίσ' γε αἰσθητῆς εἶδον τεκμηρία ὑπερ-
φυῶς αγαθα· ὡς γὰρ εἶχον τὰ ἀκρα-
ταῖα διόδδων, ὡς Ὀμηρικῶς εἰπεν,

Οὐρανῷ ἐσηεῖζα κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ
βαινων·

Καὶ ἤδη ῥυσοῖδα μοι μέλωειζομένη,
καὶ ἀεργαίων, καὶ ᾠφρογνων τῶ γένῳ
ἅπασαν, ἐπὶ μακρῇ ἀναπεπέλασμένην,
καὶ τῶν θεαμάτων ἔδεν τοῖς ὀμμασι
φθονέσαν· ταῖα μὲν ἐν, ὡς εἰκῆ, ἐν
τῷ δυσυχῶρῳ οἷα παμπολλὰ καὶ ποί-
κιλιχρῶα ἐφαίνετο· ἀλλ' εὐθεὶς ἅπαντα
ταῖα ὥχέο ἠφανισμένα· ἤδη γὰρ ὁ
νοτῶ, Βραμμένηθεν ἐπιβείζων, ἀερό-
κελαινεφες θυγατέρας ὀμβροφόρας ῥυ-
ηθροῖζε, ὀμιχλῶ τε ᾠειέχονε πυκνο-
ταῖον, ὥς τῷ ᾠεὶ τῶ Δαρκίγῳ
πεδίῳ πολλῶν τινὰ ἐπικειῶν χειμῶνα
καὶ ζοφὸν ὑέωδ'· ἐγὼ δὲ ἐν τῷ μέλα-
ξυ

ξυ δια τα ακροατα πορδομυθ' εδεν
 επαθον, εδ' ολιγοσον πω διαβεβεγ-
 μυθ'. απεκειθε δε τας νεφελας ειδον
 ὑπο ποσιν ὡς δεκαπηχυ καὶ ῥω φερ-
 μυρας· αὐται μὲν εἰς, ανεμ' επειγοντος,
 περ' τε ορε' πλυσαν τῷ περβε-
 βλημυρῷ επικρεσσανται, εἰς ψεκαδας
 δροσωδεις ὡχοντο διαρραγισαι, και ὡ-
 δε πως εν τῷ ὡειχωρῷ ὑειον πολυ
 ὡεισκεδασαν. Εγω δ' εν τῷ μελα-
 ξυ, καθαπερ εκ σκοπιας, καθ' ἡσυχιαν
 τα ενερθεν ἕκαστα καθεθεωρεν αεριοδη
 γε οἷα, και μελαμβαθη, και καλομε-
 βρα· τα δ' ὑπερθε παντα ἀπλως αι-
 θρια, και δε ευδιαν ὡς ανεφελον ἡμιν
 απεφηνεν ὁ ἡλιος ἡδη μισημεινθ
 απαυγαζων ὡς λαμπροατα. τι μὲν
 εἰς εκ τελων φαιης οἶν; αλλ' ἄγε νυν
 λυωδι μοι τ' ὡραδοξον ~~τ~~ φαινομενα,
 η γαρ αγαθης εἰς τελος ιδων· εν ὑ-
 ψηλῷ γ' εἰς εμοι ὡραςας τα εξ δυνου-
 μων κατωτερω και ὡς ὑπο ποσι ὡρα-
 κειμενα

κειμήρια εννοεῖ τῶν τε νεφελῶν τὸ ἀε-
 ριον τῆς τ' αἰθέρας, τὸ (χολεινον
 αἷμα καὶ τὸ δροσώδες· ἐπὶ τῆς γ' ἔν
 καλαφερέ) ὁ ἥλιος, καὶ ἐν τῷ διαπερῶν
 ἀνακλωμένη (συμμιγνύ) τῷ ὕδατι, καὶ
 ἔτις ἐπιφωτίζων ἕκαστα θάυμασιαν
 παρέχῃ τὴν θάραν· καὶ γὰρ αἱ σαγο-
 νες νεφελῆφι καλαλιβομένη τὰς ἀκτι-
 νὰς ἐπιφερμένης ἔτις ὑπὸ δεχόν),
 ὡς αἰας ἐκπεπρωμένης ἀποφαινεν,
 καὶ δι' αἰῶν τὸ νεφώδες πεδιον τῆς
 ἅπαν, ἰεῖδ' ὅσον, ὡς κυριώτατα
 κεχρωματισμένην διαλαμβάνει· καὶ μὲν
 ἀεχνῶς ἰεῖδας εἶδον παμπολλὰς, καθ-
 ἀπες ἀραχνία, φῶς τευχῶν διαλεγ-
 γομένης, ἐνθα καὶ ἐνθα αἰπολῶν, καὶ
 ἔμην ἐπερῶντες ἐκείνας καὶ τοξοεῖς,
 ἀλλ', ὡς ἐκ τῆς ὑπερανῶ (κοπῶν εἰ-
 καζοὶ τις οὐ, χαμαιπεῖς καὶ ἐπιπε-
 δες, καὶ περὶ ὀφθαλμῶν δοκῶσας ἀλ-
 λυδὲς ἀλλή· κινεῖται, καὶ περιούλι μοι
 συμπαρακολοῦται.

Τέτοιο το φαινόμενον ἐγὼ μὲν, ἰδιω-
της τις ὢν, ὡς πῶδαδοξον τι καὶ τε-
ραῖωδες ἐθαυμασα. Σὺ δ' αὖ, ὦ πε-
ρὶ τῶν φυσικῶν φιλοσοφεῖν δεινολάτῃ,
ὦ μοι ταυτ' αἰολογῆ. Ἐγὼ μὲν τῷ
ἡλίῳ καὶ νυμφαῖς ταῖς ὀρεῖναις χάριν
οἶδα μέγαλιν, ὅτι ἀλεγκίῃ ἔδε πῶ
ὑποβρεχομένη τὴν ὁδὸν ταυτὴν δι-
ήνυσαν· καὶ γὰρ πρὸς μεσημβρίαν καλὰ-
βαρὶς αἰθερία πάντα ὥσπερ ὡς εὐγχανέν·
αἱ τε μελανοπτερυγες νεφελαι, καθαπερ
τα ἐν τῇ Σικκῇ παραπέλασματά δι-
θυσ ἀνασελλομένη ἀνεχώρουν, καὶ εὐδία
αὐτῆς ἀνεφαίνετο· καὶ γὰρ Σικκῇ δὲ
μοι τῆς τύχης καθ' ἡσυχίαν ἐπορεύομεν,
καὶ ἐνίοτε μὲν ἐθαυμασα τὸ γινόμενον,
πολλὰ ἰδὼν ὕδατα ἀπὸ τῶν ὀρέων καλὰ-
λαῖοι, συρροῶν τε ἑκατέρωθεν τῆς
καλαβάσεως ἡμέτερας Σικκῇ ἀκολούθως.

Ἐπεὶ αἰς κωμὴν τινα ἐν πεδίῳ κει-
μένην ἀφικομένη· καὶ ὁ κωμαρχὴς,
αἶτε καλὰ τὴν τέχνην καὶ διαίαν φι-
λοξενῶ,

λοξενθῶν, φιλοφρογως ἀνίστασας, και
των ἱματίων ἀψαμνῶ, και το ἀβρο-
χον θαυμασας, Ω δεσποί, εφη, ποθεν
ἡμιν δι' ὁμβρων τοσούτων αὐτῶ ὡδ' ὁμ-
ομνῶ κατέληλυθας; Κἀγω, ε μὲν
κἀππεδίον, ω γὰθε, εδ'ε νεφεληφιν,
αλλ', ὡς εοικεν, ερανοθεν κατέβη Δι-
ος Ομβρεα βελη ὑπεκφυγών, και, ὡς
τις ἀπο μηχανης, παρειμι νυν ὡς ἀε-
σοποιησών.

Ἡ δ'ε κωμη ἐκενη * Λιθοστρώτῳ ἐκα-
λεῖο, δηλονότι καὶ ἐξοχῶ λιθοστρώτῳ
ονομαζομένη, αἰτε χωρὶς ἐν ἀλιθῷ πα-
νιάτοιν και πολυτίμον τι χεῖμα. αὐ-
τῇ μὲν ἐν ἡ ὁδῷ πόλ' ἦν δημοσια στρα-
τιωτικη, ὑπο των Ρωμαίων εἶν ἀπο τε-
δ'ε, ὡς φασι, χίλια και πενήκονσια ἰδρυ-
μένη, ἀπο της Ἀργενθήλης και των σταθ-
μων πᾶσα θαλασσιων μεχρὶ της των Τε-
ρεβανίων μητροπολεως καθήκοντα· τ' δ'ε

* Stone-street Causeway.

πλείστον αὐτῆς ἤδη ἐκ πολλῶν γ' ἠφάνι-
σαι ὑπὸ τῶν γεωργῶν, ὡς εἴκει, τῶν
διαπλεονεξίαν τὰ δημοσία ταῦτα (φε-
τεριστῶν, καὶ αἵμασιαισι περὶ φρα-
ξῶν) μερῶν δὲ τῶν το περὶ λειπο-
μῶν, σταδίων ὡς τριακοντα, εἶδε πῶ ὁ
μακρὸς αἰὼν διελύσεν, ἀλλ' ἐτι καὶ νῦν
βεβαίον καὶ ἀγροῦν διαμῶν, μνημεῖον
τι ἐς αὐτὸ κοινωφελές· αἶμα δὲ πρὸς τῶ ἐν
τῇ περὶ χωρῶν οὐκ ἐστὶν, ἐπὶ αὐτοῦ μόνον
καθ' αὐτὸ ὑπαρχὴ ἱππασίμων καὶ δι-
αβάλλον. Περὶ δὲ αὐτῶν (κοπῶν ταχὺ
δὲ εἶδης ὅτι τῶν ἐπιχωρίων (εἶδε γὰρ
πανδημῶ οἷοι τε ἦσαν τοῖς ὅτι ἐξεστῶ-
σαῖς) ἀλλὰ τὰ λαὸν τὰ παντοκράτο-
ρος ἔργον πολυέλεστον.

Εἴς τις ἴσως, Ποθεν ἐπείσεφ' ἐλθὼν ὁ
σερῶμα τῶν, καὶ ποθεν χωρὶς ἐν α-
λιθῶ το λιθινὸν ἐπιχωμα τῶν παμμε-
γέθες; θαυμάσεις δηλαδὴ ἀκῶν ὅτι ὀρη-
τὰ λευκοπέτρων, τὰ πορρωθε πρὸ
μεσημβρίαν, καὶ ἀκὴν ἡ περὶ θαλασσία

ὑλῇ τηλικαυτῇ ἐπεχορηγήσε· τεκμη-
 ριον δὲ οἱ τε λίθοι καὶ ἡ ψαμαθος, το, τε
 φυκῶ καὶ βρυον καὶ κογχυλια, ἀπὲρ
 ἐτι καὶ νῦν ἐν τοῖς ἀποσπασμαῖσι καὶ
 εἰρηπιοῖς πρὸ δόρισκε· αἱ δὲ τραυμάτων
 χεῖρες, ὡς ὥρα τοῖς ἐπιχωριοῖς λόγος,
 μυρία γέ εἶσιν καὶ ἐνεργότα, ἀπο-
 τῆς θαλάσσης ἀρξάμεναι, καὶ ἔτι εἰς
 τὰ πρὸς πρὸς πρὸς πρὸς πρὸς πρὸς
 το δυσμεταχειρίστον ἐξήνυσαν. Καὶ γὰρ
 μὲν Ῥωμαῖς σκοπῶν, ἐπὶ πολλοῖς τε
 μεγαλοψυχῶ καὶ τε μεγαλοπρεπῶ
 των φρενημάτων ἐπαινῶ, ἐκ ἡκίστα δὲ
 ἐν τοῖς δημοσίοις ἐπιηδύμασι καὶ ἐρ-
 γοῖς, καὶ μάλιστα γὰρ τῇδε τῇ ἡμέρᾳ
 τα λίθοσφῶτα ταῦτα διοδύων· ἐξ ἧ
 γὰρ ταῦτα ἐξελίπεν, οὐθὲν ἐπὶ τα χε-
 ρὶς ἐξεπέστον, εἰς χωρὶν δηλαδὴ ἐρη-
 μον καὶ πηλῶδη, ὡς ἀνθρώπων ἢ θη-
 ρίων οἰκουμένην καὶ ῥαφῶς διαγνοῖσι δι-
 ξένῃ τις ὢν, καὶ εἰς ὁδὸς (ὡς Ἰω-
 τομῶς εἰπὲν τὰ δυσχερῆσα) τὰς Συσ-
 σηξιακάς.

σηξιακας. Ταυτας δε & μὲν λεωφορους η
 δημοσιας τις οιοι' ου, αλλα των ιδιαζον-
 των τας παροδους, μαλλον δε τας των
 βοηλασιων αἰραπας· βοων γαρ ιχνη
 πανταχ' εφαινετο ενλευθη· και ημεις οἱ
 ιππηλαται, μονονυχι βεβοηθηδον ωει-
 φερμεθα, και ωπτες αναχωρητες προ-
 χωρημεν, τα σρεβλεμενα των τριδων
 διωκοντες· & γαρ ετι νυν, καιπερ θε-
 ριναις εν ωραις, το χειμερινον των οδων
 εξηλειπτο, αλλα το υγρον, και μεχρι
 νυν εν τῷ πληρωδ' τριῳ κατεχομενον, και
 ενιοτε υποκατωθεν αιφνιδίως απεπίυσ-
 μενον, ηνωχλη προσδυομενος· ωσε δια τα
 φαλερα ταυτα, αμα δε και τρα-
 χεα των οδων, ④ ιπποι ημιν εκ οιοι
 τ' ησαν ορθοποδιν, αλλ' ολιθαινοντες,
 και σφαλλομενοι τινι βασιν, και ωσε
 υποσκελιζομενοι, βραδέως εσπυδον·
 και ωδε πως σταδια ως ογδοηκοντα ελα-
 σαιτες ακοντι μιν, ανιδρωσι δ' &, εκ δε-
 ξιων ειδομεν & προσωθεν απεχυσαν

νας τιν' πυραμίδα ηλιβαλον πλινθι-
ων εκ ξυλινων λιθοειδως πως σωτηρή-
μην.

Αὕτη δὲ ἡμῖν ἤδη ἐπεφαινέτο ἡ Ὠρε-
αίμη, ἡ τῶν ἐν τῇ δευμῶδι Ἀνθηιδῶν
ἀπασων μητροπολις, ἀρχαία τε ἔσα
καὶ πολυανθρώπων· ἐνλαυθα γὰρ ἰ-
δεν) δεσμώτηρον το πανδημιον, καὶ το
δικαστηριον· καὶ ἐνλαυθα ἐπὶ τὰς πα-
νηγυρεῖς δικανικὰς ἐνιαυσία τελέεργε-
μας ④ ἐπιχωροὶ φοίλωσιν, αἶμα δὲ
καὶ εἰς ἀγορὰν ἐβδομαίαν, ὅθεν τὰ ἀ-
λεκήρουναι χυρὰς μυρία ὅσα ἀργύρῳ ἐμ-
πρατίσσιν ④ Λωνδινόθεν ἐμποροὶ. Ἀλλ'
εἶδε τέλος ἡμῖν ὠραλειπτεον (ἐπεὶ καὶ
ὁδοιπορεῖν τῷδε ἐχρωμεθα ὡς ἐπιηδει-
οτάτω) ὅτι ὦρα τῷ πολιν ἐν αὐτῷ τῷ
πηλωδῇ πεδίον τι ἀνίστα) ψαμαθῶδες
καὶ ἵππασιμον, σταδία ὦρα εἰχον ὡς τρι-
ακοντα· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ θησαυροὶ τινὲς
δύεσκε) πολυῖμοι, αἵτε ὡρα ἐν
τῇ χωρᾷ· λιθοτομῆαι γὰρ ἐνθαδ' εἰσιν, ὅ-
θεν

θεν πλακας απεχισμυρας εξεργαζον),
 και ταυταις ανι κεραμων χρωμυροι
 τας οικιας επισεγαζουσιν. Επι τε-
 των εν ως μαλισα ή πολις αυτη επι-
 σεμνωε). Εν δε τω φαργιω, ο
 των ποταμων βραδυπορωιατθ, ο Α-
 ρην, εν ω και αι τεργλαι φυον), επε-
 κεινα πρθ λιβυω φερρμυθ, και ωει
 τω Αρηνδηλίω πλωιμθ, καλωθε δη
 πρ εις τω θαλασσαν εμβαλλε).

Ενιδυθεν δια ναπθ ελαιωομυρ, το
 απο τε εν αγιοις Λεωναρδθ ονομαζο-
 μυρον, θυρυχωρην αυλο και θυδιαβαλον-
 τελθ δ' απαλλαγχιες εκπιπιομυρ αυ-
 θις εις της Σωσηξιακης τα καί εξοχίω
 δυσβαλα και της οδοιπορειας ταυτης το
 λοιπον, και τοι καθ' αυτο σμικρον γε-
 ον και βραχυ, εδοκει ήμιν αικως ωδα
 το δεον μακρυωεθ, και απλως ανηδης
 ην ή ιππηλασια τοιαυτη, αλλως τε και
 μαλα ήμιν των δυσπορειων τοιαυτων
 απειροις εσιν· εσφηλε γαρ και ενεποδι-

σε προβαίνοντας το επιπολαίον της γης·
 ξηραν γὰρ ὡς τὴν οὔνην, καὶ βεβαίον
 δοκὸν, ὁμῶς ἐξηπάλησεν εἰς οὐλοδημαῖα
 καὶ προπηλακισμόν πολλόν κατὰγομύρ-
 ρας· ὡς δ' ἡμέρας ἡδὴ φθίνουσας, ἀπειρη-
 κότες ἀγρίῃ ἐς τὴν ἐκ πολλὰς ζήτειαν
 ξενόσασιν ἐφικνόμεθα.

Κἀγὼ μὲν δούτις,
 Μελαθρα χαιρέϊ οικίας παλαιοῖας,
 Ὡς ἀσμεν ---

Αἰδοίμην τε μοι ἐοσι, Φίλε ἔκυρς,
 δεινὴν τε ---

καὶ σμικρὰ τοιαῦτα ἀτὰρ προλογίσας
 εἰσερχομαι. Καὶ ὁ μὲν οἰκοδεσπότης, ἀν-
 τίσας ἐδεξάτο ἡμᾶς ὡς φιλοξενώϊα,
 ἀνῆλθε πρεσβύτης, σεμνὸν τὴν οὔνην, τὴν
 τε τάξιν, αἶτε ἱεραϊκῶς ἔσαν, σεβασ-
 μιῶν, τὰς τε φρένας καὶ τὴν παιδεί-
 αν τὸν τε βίον ὅλον θεολογώϊατο·
 ὡς αὖτε δὲ ἡμεῖς ἐν δόλῳ καὶ μελ-
 εολήτῃ βίῃ ξενιτῶνες ἐκ ἀνδρῶν διείλ-
 κμεν, τὸ κατ' ἡμέραν κατὰμεμαθηκο-
 τες,

τες, ὅτι το ἀγαπᾶν τα παρὸντα, καὶ το
 θυμῶν, κρείττονα ἐστὶ τὰ πλεονεκτεῖν
 καὶ τὰ ἡδυπαθεῖν.

Ἀλλὰ σὺ μὲν, ἅτε τὰ πάντα φι-
 λομαθῆς ὢν, εἰκας μοι ἤδη ὥς τῶν
 ἐπιχωρίων πολλὰ ἐπερώσαν, ποιοὶ τί-
 νες εἰσιν

Ἡ δὲ μαρ, ἡ δὲ φύλι, ἡ δὲ φρενας,
 ἡ δὲ καὶ ἐρῶ;

Ἀλλ', ὦ 'ταν, ἐκ ἐχὼ ταυτ' ἕκαστα
 ἀκρίβως διεξιέναι (πῶς γὰρ, ξενῶ
 γε ὢν;) ὅσα δὲ τῶν ἐπιπολαίων ἐστὶ,
 ταυτ', ὡς ἐν παροδῷ, χερσὶ δακτύλῳ πει-
 ρατομαι.

Περὶ μὲν ἐν τῇ χώρῃ αὐτῇ ἔως
 γινώσκεις, ὡς εἰδωλακῶς ἐστις, καὶ πο-
 λυδένδρε, καὶ θηριώδες, ἀλλ' ἐκ εὐ-
 οικεμένης, ἔδῃ πολυανθρώπων. Οἱ δὲ
 ἄνδρες ἐν ταῦτα, ἅτε ἐκ αἰσθητῶν ἢ ἐμ-
 πορίων ἢ ἀλλῶ τινα ἐνεκα ἀποδημεῖν,
 ἰδιαίτερον ὡς πλεῖστα, καὶ αὐτοχθόνες
 διαίεσθαι ἀπειρηκαλοὶ ἔδῃ μὲν πα-
 ραδοξόν

ραδοξον τι πεπονθεναι δοκωσιν, ει εν
 τω πληρωδ' τοσείω ευπαρν τι μέιν-
 εχθεν, αμα και το των φρεων χημα
 επιμιανη πε. Τα εν ητη ε μιν εισιν
 ελδουθερωτατοι και χαριεσαιοι· αλλ' εδε
 βαρβαριζουσι τα σωματα ε πολυσαρ-
 κοι, μαλλον δειχνοι και λεπτοσκελεις·
 τινω διαλιν ως πλεισα δουλειαι εν οψ-
 ποιια εδε φιλοκαλοι εδε φιλοτιμοι ον-
 τεσ μαλιστα των υειων επιμελεσθαι·
 και ταυτα δηλαδη δουλεχνωσ θεραπυ-
 ουσι τω αλμυρω εμβεδαμυδρα, και Αι-
 γυπτισι πως τελαρευμυδρα, των οικειων
 εις χειραν ασηπια ταμιδουσιν· αμα
 δε εξ αλφιων μαζαντινα, τω πληω-
 δει αυτω ομοιοτατω, και σιδηρε τροπον
 πυκνεμυδρω, εψωσιν, αντι αριε αμα τω
 οψω συμπαρεχοντες. πανδημια δου-
 ρησαι ταυτα. Περι δε της παιδειας
 και των επιηδουματων, τι πολ' ου ειποι-
 τις; ε μιν ωει γραμματια και φιλο-
 σοφιαν παρδαζουσιν, (ε γαρ πα ταυτα
 λυσίελεν

λυσίελεν οιον')) αλλα τίνω εν κυκλω
 παιδείαν τίνω βεκολικίνω μελέωντες και
 εξησημηδροι έτω διαλέγσι, φιλοκερ-
 δεις τε οντες, και ωει το πλεονεκτείν δει-
 νοι, τα αλλα καλαφρογνοι παντα· ωει
 δ' αυ βεζεργφίαν και τα τοιαύτα εμπει-
 ροτάδες νομιζέσθ, εν τειω ισχυρως φιλοτι-
 μυν')) και βοηθαίντες μαλλον η ίππη-
 λαίντες γεωργεσι, και άρμαμαξας
 ωειαγυσιν· έκασω δε, ως ειρωνδυων
 ειποι ου τις, Βες επι γλατήη· ωει τε-
 τε γαρ άπαντα η σπυδη.

Τίνω διαλεκτόν ε μιν Αττικίζουσιν,
 αλλ' εδε Βοωλίζουσιν· ε μιν αγαν ασει-
 ως ιχθυολίζουσιν, εδ' αθροικως ιωλακίζουσιν·
 αλλ', ως επος ειπειν, τα μιν Ιωνικως εκ-
 λαλεοντες διαχεσσι, τα δε και Δωρικως
 πλαυασδοντι, και των ρηματων αεθρες
 διαιροντες, άμα τίνω φωνίω, ως ωει-
 σπωμυρίω, οξύλονεσι και δη όλως έ-
 κασα διαρρηθίω και ωδικως πως ανα-
 γορδουσιν. λιγυφωνολαζι γ' εν οντες, επι

τέλω μαλα (εμνῶν)· και εν τη εκ-
κλησια ψαλμωδουσιν ὡς φιλοῖμοῖατα,
ε το αρχαιον εκεινο, το θ' ἀπλαν μελῶ,
αλλα, καθως τραγικῶ εν χορῶ, και
εργφῶ τε και ανιςεργφῶ, και τα
επωδika αναχορδουσιν, επίερχαδῶ
μῦρ και θυρυθμῶς, αλλ' ὁμῶς εἰδ' ὅ,τε
τα ὦλα μοι ενοχλῶσιν αναβοῶντες εκ
πείραςιας, και κατὰ κρητῶ αιγειον τι
βληχῶντες.

Γυναικας δ' εισορων εικόλως επαινοι-
ης δῶ, αἰτε αιδημονας τῶν οψιν, το,τε
χημα φιλοκαλῶς, ἀμα δε και φιλο-
πονῶς, και τα οικονομικα εμπειρῶς,
τῶντε φυσιν και τῶν παιδειαν των αν-
δρῶν ὡς πλεισα γυναιδερας και εμφορο-
νεσερας.

Αγε δε, περβλημα τι ῶι, ὦ 'ταν,
Αεισῶελικῶς πως εκφερω· Δια τι ῶ
τε βοες, και ὕες, και γυναικες, και ζῶα
τα αλλα ὥρα τοις Σκοσηξίοις μακρο-
σκελεσερα εισιν; η δια τ' δυσαναπαα-

σικον των ποδων εκ τς πηλωδς τοσς-
 τς, και δια το ιχυρον της ανθοκλης,
 ὡς τς μυνας διαλινεας, και δη τα
 οσα επιμακρυεας;

Περ μν εν των επιχωριων, ὅσα περ
 (κοπενη) εδοξεν, εν βραχὲ ερηθω ταυ-
 τα· ὧς δε των λοιπων ὡς πως Ὀ-
 μηριζων προλογιζω,

Ανδρα μοι εννεπε, μεσα, πολυτρο-
 πον, ὅς μαλα πολλὰ

Πλαγχθη επὶ Τρωων ἱερν πολιεθρν
 επερεθε,

Πολλων δ' ανθρωπων ιδεν ασα και
 νοον εγνω.

ᾠδαδειγματι τοιῳδε χρωμεροι επισεμ-
 νωμερ ἡμιν τῷ αποδημιαν ταυτῷ,
 ὡς εκ εικη ᾠειπλανωμεροις.

Σήμανδρειας εν απαλλαχῆς, τη
 προ μεσημεριαν και τα ᾠθαλα-
 ασια ελαινωμερ· ἡ δε ἱππηλασια εκ-
 εινη εδοκῃ ἡμιν ανδεσθῆν, και εν τῷ
 βραχὲ μακροθῆν· εἶον γαρ τ' τεγμα

εν ᾧ πλησιῶ ομμασι προκάλαμ-
βαιεν, απειρομεθα ὁμως, ἔχ' οἷοι τε εἰς
καιρον αφικνείας· ἀλλ' ἀναγκη δι' ὅ-
δων τα (φάλερα καὶ δυσβάτα, αἶμα
προσῶ καὶ οπῖσῶ ολιθαινοῦλας, βρα-
δεως πορεύεας, τῶν ἐπὶ τα ὄρη μεσημ-
βρινα ἀναβασιν ἐπιποθέλιας.

Το τελούλαιον δε, ἀναβάντες εἰκότως
ῥωηδομεθα, ἄτε ἐκ τῆ ὕψος εἰς τὴν
ορεινῆς ξηρον καὶ ἵππασιμον ἀναδυόμε-
ναι· ἐκεῖθεν δὲ ἐπὶ μακρον διαλίνε^ν) ἀξιατά-
σον θεάμα, ἀπο μεσημβρίας εἰς βορρᾶν
σαδία ὡς διακοσμία, ὅπῃ τῶν ὄψιν ἡμῖν
ὄριζ^ε τα δια Σχερίας καθηκούλα, ἡμῖν
δε ἐκ διαμέγας ἀντικειμένα, ὄρη τα λευ-
κοπέλωδη. Ἀπο δε δυσμων εἰς ἑὸν
ᾧ ὤπῃ τις αὐρισθ^ε καὶ ἀπερατ^ε·
θεωρεῖ^ν) δ' ἐνδύθεν ἡ ᾧ ὤπῃ αὐρισθ^ε ἀπα-
σα, δεῖδεσάτη μὲν αὐτῇ, ἄτε πολυλη-
ϊος ἔστα, καὶ βεκοδικῇ, καὶ ἵπποφορ-
ε^ν, καὶ ὕλησθα, καὶ κωμαῖς τε καὶ
ναοῖς ἐνθα καὶ ἐνθα διαφαινομένοισι, καὶ
δη

δη φυβίς πάντοδα ποῖς δεδαυδαλμυρῇ,
 ὅσα περ κοσμον ᾤβηθε^ν τῇ χωρᾷ, καὶ
 εἰσορῶντι τερψίν ἐμβαλλέ^ν· ἐκ δεξιῶν
 δ' ἅμα περ^θ μεσημβριαν ἐπιφαινέ^ν ἢ
 γλαυκῶπις θαλάσση, αἱ τε νῆες ἑκά-
 τερωσε ᾤδρα πλεεσσαι.

Ἀλλ' ἡμῖν τῇ τοῦτ' ἡμέρᾳ ἠδονίῳ
 τοσαυτὴν ἐφθόνησεν ὁ νεφεληγερέα Ζεὺς,
 ἐξ ὑποψυχῆς σκοτ^θ τι χαιμερινόν καὶ
 ὑέλωδες ἐπαλαγῶν, καὶ τὸ θεῖον καλ-
 λίσον ἡμῖν πάντῃως ἀφανίσας· ὥς' ἐμε,
 καθάπερ ἀγανακτῶντα, Ὀμηρεῖεν τοι-
 ἀδε,

Ζεὺ πάτερ, ἀλλὰ σὺ γυσσαι ὑπ' ἡέρος
 ἡῶς Ἀχαιῶν

Αἰθρῇ ποιήσας, δὸς δ' ὀφθαλμοῖ-
 σιν ἰδέσθαι·

Ὡς δὲ φάει καὶ --- σῶσον, ἐναισιμα
 Σημάτα φαινῶν.

ἐφανη δ' ἐνλαυθὰ ἡμῖν θεῖον τι αξιο-
 μνημονόβιον· ὥς γὰρ εἰχομένη ἐν τῷ
 ἀκρῷ καθεστώλει, τὰς κατὰ θε νεφέλας εἰ-
 δομένη

δορυ Συμμιγδῶν, ὥσπερ ὑπ' ἀνέμῳ
 πνεοντ' τα κυμαῖα θαλασσία, ἐνθα
 καὶ ἐνθα πειθερῶν, ἔ μιν πο-
 ρεῖν καὶ εἰκὴ διασκεδῶν, ἀλλ'
 ὁμοθεν πρὸς τὴν τε οὐρανὸν πλῆθυν
 κειρῶν ἐπειγομένης· καὶ ὅπρ' δὲ ὁ λο-
 φὸς ἀνίστατο ὑψηλότερος, ἐνθα καὶ
 ἀθροῦναι συνέειργον· ὥσθ' ἡμᾶς και-
 νον τι καὶ φρικτὸς πεπονθεναι· οὐδίας
 γὰρ ἔστι καὶ αἰθέρας καὶ τὰ πεδῖνα
 ὑποκειμένα καὶ τὴν πειχωρὸν ἀπα-
 σαν, ἡμῖν, ἤδη ἐπὶ τὰ ἀκροτάτα ἀνα-
 βᾶσι, ζοφὸς αὐτὰ πικροτάτ' ὡς
 ἐχέει, καὶ μεσημβρινὴ νύξ· εἰς δὲ τὰ
 κοῖλα τῶν οὐρανῶν αὐτὸς κατέβη, τότε
 φῶς, ἔχ' ὡς ἔρανοθεν, ἀλλ' ὡς γηθεν
 ἐπανελθὼν ἡμῖν ἀνεφάνετο, καὶ θαυμα-
 τῶν ἀπροσδοκήτων καὶ πολυδαίδαλων
 θαύματα τις ἀποκαλύψις· μὴ γὰρ
 ἐξόντα ἐγγύατα καὶ τὰ πρὸ ποδῶν
 διαγινώσκειν, ἐξῆν ὅμως τὰ πορρωθέν
 ἀπεχόνη διατῶν νεφελῶν, καθάπερ δια-
 τίνων

ων θυρεδίων, εκ οιδ' ὅπως ανεωγμένων,
 Γαφως καθοραν, και ταυθ' ἀπάνια
 ποικιλως εχηματισμένα και κινειας δο-
 κενία.

Ενδύθεν δια των ορων ακρα δηλα-
 τα προχωρησιν σταδια ὡς τριακούνια,
 ἵππηλασια μὲν ταυτῇ σφοδρα τερπο-
 μῆροι· ἡδὴ γαρ πάντα ἦν αἰθερα και
 τῆς τε γῆς και τῆς θείας το προσωπον,
 καθαπερ εκ λυπῆς και Κυθρωπίας αε-
 τι απαλλαγῃ, πολλαπλασιως φαι-
 δροεργον ἡμιν ανεφαινετο. Εκ τῆς
 πανθ' ἡμιν εὐδχανεν ὡς τερπνοτατα, και
 τα προ ποδων τα τε πορρωθεν εψυχα-
 γωγει. εκ δεξιων δ' ἵπποδρομῷ χω-
 ρεω εν ἐπιηδεοσίᾳ ἄτε μελειως ανω-
 μαλῷ και ᾤσαντ'· ἐπὶ τῆς αγωνας
 δ' ἐνταυθα πάνταχοθεν φοίωσιν ④ ἐπι-
 χωριοι· και πολλη τις εστι φιλοτιμία
 των χαριεσερων, θεωνίων τε ἅμα και
 θεωμῶρων, και δη καλά νυκτὶ χορὸς τε
 χοροδουλίων, και αλλως πως ἡδύπαθεν-

των. Ἡ μὲν ἐν πανήγυρις ἐκείνῃ πε-
 ριδοῖτο καὶ ἀξιοζήλοιο ἐπὶ τῷ τε πλη-
 θεὶ καὶ λαμπρότητι των κομαζόντων·
 εὐχὴ δὲ, ὅτι ἐνταῦθα περὶ δρῶσιν
 Ⓢ δουρεὶς Πηλαμίδαι, καὶ ἅπαντα χο-
 ρητοὶ διοικῶσιν ὡς πολυέλεστα. Ολίγον
 δὲ πῶ περὶ ὄντες (δῶτε νῦν μοι εἰς βο-
 ηθειαν ἀπορῶντι, ὦ Λεξικογράφοι) εἰδο-
 μέν μύλας πλεροέσας ἀνεμῶ ὤειφερο-
 μέναι, πολεῶσιν τινὶ Ⓢ πορρωθεν ἀπε-
 χεσθῆς Σημεῖα ἀρεκεσάτα· καὶ ἀγὼ δὴ
 καλαβαίνοντες εἰς Λεεσσαν.

Εἰς δὲ Λεεσσα πόλις (οἷαι παρ' ἡ-
 μῖν εἰσιν) ολίγη μὲν, δουραίων δὲ, καὶ
 ἅπαντων, ὅσα περὶ τὰ βίαι χρεῖαν τε
 καὶ ὠφελειαν καὶ δὴ ἡδονὴν Συμφερεῖ,
 δουραίων εἰσὶ, χαλεπὰ ἐν χειρὶ
 κειμένη, ἐπὶ γηλοφῶ ζυγόν το μελαξυ-
 τοῖν Φαραγγίον καθήκον. ἀφ' ἑσπερας
 περὶ ἀνατολὴν καλαβασίς δὴ ἰσχυρὴ με-
 χεῖ τὰ πόλιν, ὡς τὸ ὄνομα Ουεσσα,
 (ὅθεν εἰκότως καὶ ἡ πόλις ὀνομαζέται) ὅς

εν τῷ πεδίῳ διαρρεων διχοτομή τῶν
 πολιν· ἐστὶ δὲ πλωϊμῶ, καὶ σάδια
 ἀπεκείθεν ὡς ἐξηκοντὰ εἰς θάλασσαν
 ἐμβαλλέει), ὅπῃ τὸ σῶμα τὴ ἐμπορεῖα,
 τὸ Νεῶ Λιμὴν καλεῖσθαι. Περὶ δὲ
 τὴ πόλιν οὐδὲν ἀνίσταται οὐθὺν, φει-
 λυκὸν τε καὶ κρημνώδες, ἔτι δὲ
 πῶ ὑπερχερωμένον καὶ τὰ περικει-
 μένα ἅπαντα ἐπισκιάζον ὥστε πορρωθε
 βλέποντι τὰς καίωθεν οἰκίας δοκεῖν ὡς
 ἐξ αὐτῆς διωρυγμένης.

Καὶ τῶν μὲν αἰῶν, τῶν περὶ πο-
 ταμον καλεῖσθαι, τὴς ἔργων ἐκ ἀγα-
 θῆται δὴ; εἰδοθε γὰρ ἐν ζυγῷ καθεστὼς,
 ἐκατέρωθεν ἀποδεξιῶν ἅμα καὶ δυνυ-
 μων φασγὰ περὶλεπτεῖς οὐ οἰκ-
 μένῳ, καὶ πλοῖα ἀνω καὶ καίω φερ-
 μένα, καὶ λειμῶνας καίαρῶδες, καὶ
 χωρία ἐργασίμα ἐπὶ ἡδαιῶν παντοδαπῶν
 ἀναπλεῶ.

Περὶ τῶν οἰκοδομημάτων σκοπεῖν, τὰ
 μὲν δημοσία ὅσῳ ἀπλῶς ὑποσάβει καὶ

ευπαρεα, ἄτε παλαιότατα γε οὔλα, σε-
 μνον δ' ἐν αὐλοῖς καὶ μεγαλοπρεπες
 ἔδεν· τα δὲ τῶν ιδιῶν διαρμῶσα
 παμπόλλα καὶ ἐπιφανή· ἐν δὲ τέλλοις
 σιδηροπώλειον, πολυέλεσάον τι χη-
 μα καὶ αξιοθεατότατον· βασιλεῖον τι
 φαίης αὖν, ἔκ ἀνδρὸς ιδιῶς καὶ σιδηρο-
 πώλῃς ἐργαστηρίον. ἐνλαυθα δὲ πάντων,
 ὅτα ἐκ ῥιθμῶς ἐξεργασαί, θαυμασθῆναι
 τις ὥρασκουθι, οἷαν ἴσως ἔποθ' εὐρεῖς
 αὖν ἐν ἔδρμια τῶν ἐν αὐλῷ τῷ Λωνδίνῳ
 ῥιθμοθηκῶν. Ὁ μὲν ἐν οἰκοδεσποθῆς ξένους
 οὐτάς ἡμᾶς φιλοφρογῶς ἐδέξατο, πάντα
 χαρίζεσθαι βελομῶν, καὶ δια τῆς ο-
 πιθοδομῆς ἐπὶ κηπῶς ἀνηγαγῆναι, αξιοθαυ-
 μάσας μὲν ἐκείνας το,τε ὑψώμα καὶ
 τίω διαθεσιν· ἐν τοπῷ γὰρ τῷδε, ἀνω-
 μαλῷ οὔλῃ καὶ ἀπόδομῳ, χωμάτα παμ-
 μεγέθη ἐπικεχῶσθαι, εἰς τ' ἰσοπέδον ἀνα-
 πεπετασμένα, καὶ ἐπ' αὐτὰ ὡρεπατοῖ
 ὡραλληλῶς διατείνοντο, τῶν μὲν οἰ-
 κίων ἀπάσων ὡρεκαμῶν ὑψηλοτέρῃ,
 ὥς

ὥς ἐκεῖθεν, καθάπερ ἐκ Ἰοπίας, ἐξὸν ἡ-
μιν τὰ ἐν κυκλῷ ἅπαντα, καὶ ταῦτα παμ-
πολλά γε οὖλα, καὶ θειδέεσσά, ἐναργῶς
προσβῶτε καθορᾶν. Τῶν δὲ κηπῶν θαυ-
μασιον τ' ἔχρημα τέλο ἐπὶ τὰ τῆς ἀκρο-
πόλεως παλαιᾶς εἰρηπία δοκῇ ἐπωκοδε-
δομημένον· ἐνθαδὲ γὰρ φαίνεται) τὰ ἰχνη
μεγάλῃ τειχωγούῃ ἀπερρεῖς, καὶ τυρ-
σεων ἡλίβαλων, καὶ χαρᾶκωμάῃ ἀδι-
αβάτῃ, καὶ δὴ ἐπιειχισμάτων παμ-
πολλῶν προεβλήμενων*.

Εἰς οὖθεν δὲ καλὰ βάντες ἐπὶ τ' ξενο-
δοχείον, ὡς εἰκῇ, καθ' ἡσυχίαν αἰετο-
ποιεῖμεν· ἐπεὶ δὲ, διὰ τὰ πεδῖνα καὶ

* Ἰστέον δὲ ὅτι ἐγὼ ὡς ἐν παρόδῳ ξενούων καὶ
τ' φαινομένων, καθὼς τότε ἔχον ἐτυγχάνειν, ἔτι τῶς τ'
ἑκάστον ἀπεδείξα· ἐξ ἧς δὲ ταυτ' ἐγγεγραπτό, μετα-
βολὰς πολλὰς καὶ τὰ χεῖρα, καὶ τὰς οἰκίας, καὶ
δὴ τῆς ἀνδρῶν αὐτῶς οἶδα πνεπονθέναι· τ' τε Ἰσθη-
ροπωλείον τὸ τοῦ ἡφαιστιάδου, ἀλλὰ δὲ οἰκοδομημα-
τα πολλὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ καὶ ἀνελγῆ, καὶ ἐν τῇ
ἀκροπόλει πολίων τινὰ φιλοκαλὸν καὶ φιλότιμον, πρὶν
τὰ ἀρχαῖα νεώτερον, μετὰ τι διαπραχθῆναι, καὶ
ὡς εἰπεῖν, ἐν ἐρημίᾳ πρὸς ἀδελφόν, καὶ ἐν εἰρηπίας βα-
σιλείᾳ πρὸς ἀσκήσασθαι.

ἵππασιμα των χωριων τη πρὸ ἑσπε-
ραν ελασάντες, σάδια ὡς ἐβδόμηκοῖα,
ἡμέρας ἡδὴ φθίνουσης, ἀφικνεμεθα εἰς
Βρεθὴλμωωνην, κωμῶν ὡς θαλασσίον,
ἐν πεδίῳ κερδρῶν μέλειως καίαντ' ἔ
καὶ ἅμα βαθυκολπῶν. τὸ μεγεθὸς μὲν
ἐκ δοκίμαφρονήτων, πολυανθρώπων γὰρ
ἐσὶν ὡς μαλιστα, ἀλλ' ὅτι ἐνοικεῖντες ὡς
πλεῖστα ἐνδρεσεργεῖ, καὶ ἀθλιοὶ τὸν βίον,
καὶ τὰ ἀλιόβητα ἐξήσκημνοι ἔτως δι-
αίλων. ἐξωμῶν τὰ ζωμάτια, καὶ φι-
λοπονοὶ, τὰ τε ναυτικά ἐμπειροὶ οὔτε,
καὶ, ὡς φασὶ, περὶ τὸ τὰ δημοστία
λησθεῖν δεινοί.

Τὸ δὲ τῆς κωμῆς εἶδος, ὡς τὰ ὡς
τῶν ἀκτῶν, ἀπλῶς ἐλεεινὸν ἡμῖν ἐδοκί-
μα. εἰδομῶν γὰρ οικίας ἐνθα καὶ ἐνθα πολ-
λὰς ἐρημίας ἔσας, καὶ τειχῶν ὑπερ-
βότων ἰχθῖν. πολλὰ γὰρ ὁ παρ' ἡ-
μῖν ἀνέμῳ οὐ ταραχάδεσσι.

Λιψὲς ὁ βαρυπνεὺν ἀπ' ἀπειροῦ
ὠκεανοῦ

Ἰψόθε

Ἵψοθε κυμαῖ' οὐενεν, εἰρεασε δε πα-
σα παρὶ χθων

Ποσσιν ὑπο σιδαρσισι δυσηχεῖ
Εννοσιγαῖς·

ὥς δ' ἀπλως εἰπεν, τα κυμαῖα ἐνιόξε
ἐπ' οχθας βιαιως ἐμπεσονῖα, των θεμε-
λιων τα λαθρα ὑπεκρυσσε πα, και δι-
ελυσεν, ὥς τῶ καθυπερθε γῆν διαρ-
ραγῆναι, και τα ἐπωκοδεδομημενα
ἀπαντα εἰς θαλασσαν προβιβαδῆναι
ὁμοθεν καλασπωμενα. Αλλα προ
(συμφοραν ταυτῶν μηχανημα τι ἀνι-
παλον ἐμηχανησαντο· πολλαι γαρ ἰ-
δρυν) γεφυραι τινες ξυλιναι ἐκ χεδι-
ων ἰχυρως σκυπηθημενων, ἀπ' ἀκῆς εἰς
θαλασσαν ὥς δεκα πλεθρα προβεβλη-
μεναι, ἀπ' ἀλληλων δε ὥς σταδιον, η
εἰ τι προ, ἀπεχυσται, ἀποσομωσιν δε
μηδεμιαν ὑπολινεσαι, και ὥς σκυλο-
μως εἰπεν, τοις δὴ πῶ τρεπον διακει-
μεναι, ὥς πασαν, τῶ ἀπο θαλασ-

σης συρροῇ, λίθας τε, καὶ ψαμαθόν,
καὶ τὰ τοιαῦτα διαδεξαμένης, ἐπιχειν-
ἔτωσι δὲ λαθεῖν ἢ μὲν ἀκλῆ εἰς ὕψος,
ὥς διὰ ἐπιχωμάτων, αὐξανέῃ, πρὸς
τῷ ἄλλος ἐπιδρομῷ ἐξ αὐτῆς τῆς ἄλλος
ἐμφύλον τι ἐρεῖσμα καὶ αὐτοκλίσον προ-
βλημα ἀνιτέλαγμον ἐπικλήσαμεν.

Ἐπειτα δὲ εἰς αἰγιαλὸν κατὰ βάντες
διὰ ψαμαθῶν τὰ ὀμαλὰ καὶ σερεώτε-
ρα πείπαται μὲν· τῇ δὲ τοῦ ἡμέρας δυ-
δια ἐπεφαινέτο χαρῆς αἴη, καὶ ὁ ἥλιος,
ἤδη ἐπὶ δυσμὸν ἀπειδών, τῇ τῆς θαλάσ-
σης γλαυκότητι φοινίκην τι καὶ πορφυ-
ρον ἐπέχυε· μαλακία δὲ τις ἦν καὶ
γαλήνη. ἔμην ἄπλως ναρκώδης καὶ
ἀπνοῖα, ἀλλ' ὑπὸ Ζεφυροῦ πνεονοῖα
μείλιως τέλαρα μὲν καὶ τὰ μὲν κυ-
μαλὰ πᾶσι προχωρεῖν καὶ ἀνα-
χωρεῖν ἡσυχῶς παρεκκλινδέει. --- ὦ ἐκ
θαυμάτων καὶ δειμάτων καὶ ἡδονῶν
συγκεκερασμένον θεῖαμα! κύμα ἐπὶ
κύμα

κύμα, ἐπ' ἐννοίαν ἐννοία, ἐφεξῆς ἐπερχέ^ῃ
 περὶ κυλινδρομένη. βάβαι! ποί νυν εἰσο-
 ρωνί μοι μέλαξυ οἰχέ^ῃ καλὰ ποθείσα ἡ
 ψυχή; ἀλλ' ἐπὶ δειπνον ἵεναι ὃ τέ
 ἀγγέλ^ῃ καὶ ἡ νύξ ἐπελθούσα ὑπομιμ-
 νησκέ,

Ὁφρα φαῖω τὰ με θυμ^ῃ ἐνὶ σο-
 μάεσσιν ἀνωγέ.

Εἰς ξενοδοχεῖον οὖν ἀπιοῦντες, ἀπέρμελα τὴν
 μάχην Ἡρώες οἱ Ὀμηρεῖκοι, τ' αὖτις καὶ
 ἡμεῖς διεπραξαμέν^ῃ ὡς ἀνδρείοτατα· καὶ
 ὡσαύτως ἐπὶ κοίλῃ εἰραπομέθα ὡς καθ-
 οδῆσοντες· ἀλλὰ τὸ ἀναισθήλον καὶ τὸ
 ἡδὺ τέλο εφθόνησαν τοῦ ἡμῖν ναυ^ῃ τι-
 νες ἐπελθόντες παννυχιοί, καὶ, μέλαξυ
 τε πίνειν, βαρβαροφῶνον τι ἐπαδόντες,
 καὶ ἐπικροθύντες, καὶ πανόλβην θορυβεν-
 τες. ἐτι δὲ καὶ γυναῖκες ἠνώχλουν, φι-
 λονεῖκοι ὄσαι, καὶ ὡς ἰχθύων διαμα-
 χοῦνται,

πολλὴ τε καὶ οἶκον

Η

Βορβορ-

Βορβορπέζα Θετίς, θυγαῖτης ἄλλοι
γερονίῳ.

Τοῖσ' αὖτε πρῶτ' ἀνασάντες, παρ' ἀκτῶν
θαλασσίον τῇ περὶ ἑσπεραν ἐλαυνό-
μεν· ὁ δ' αὖθις ἡμῖν ἀνομιχλῶ καὶ
ἀνεφελῶ, καὶ ἤδη ἀπ' ἀνάτολῃς ἀπο-
σιλβὸν τὸ ἔργον φαεινὸν ὄμμα ἀπα-
σι τοῖς φαινομένοις φαιδρὸν τι ὥριε-
χε. Μεί' ὀλίγον δὲ ὁ νοτῶ ἐπε-
κεῖτο βιαϊόεως, καὶ τὸ θαλασσίον οἰδ-
μα πορρωθε λυκαῖνον ἀπερραγῆ,
καὶ ἀγρὶ περὶ ἀκτῶν ἐπιρρεσά ἡ ἀμ-
πῶις ἐπέβρισε πῶ, ἢ τ' ἐνεβθεν γῆ ἐξ
ὑποκρυσσεως τοῖσ' δὲ εἰνασέλο ὑπο πο-
σι ἑλδουμένη, ὥς τῷ τερπνῷ τριῶι
ἅμα καὶ φεικῶδες τι συμμεμιχθαι.
Ἦν δὲ ἰδεῖν μέλαβόλας ἐν τῷ χωρίῳ
πολλὰς γρομῆας διὰ τὰς τῶν κυμάτων
ἐπιδρῶμας τε καὶ ἀναχωρήσεις, ἐνθα
μὲν ἡπειρὸν θαλασσομήνῳ, ἐνθα δὲ
καὶ θαλασσαν ἡπειρομήνῳ.

Σταδία

Σταδια δ' ὡς πῶς ελασαίνες ὡς
 πενήκοντα, αφικομεθα εἰς Σώρᾱμι, ^ᾧ
 ὅπη ὁ Σῶρ εἰς θαλασσαν ἐμβαλλέῃ),
 κωμίω, ὡς τῶν ῥῶν, δυκαίαφρονητον·
 ἀλλ' ὁμῶς ἐνλαυθα ἐμπορεον τε εἰς καὶ
 τὰ νεῶρα, καὶ ^ᾧ ἴσθι τὰ δημοσια
 τελῶναι· ἐτι δὲ εἰς τὸ τῶν Πενήκονσιων
 μέγα βυλδύηρον πρεσβεις δυο ἐξαίρετας
 ἐπιψηφίζουσιν ^ᾧ κωμή· ἐπὶ τετῶ
 μαλιστα (εἰμνυον), καὶ δὴ, ὡς φασί,
 καθ' ἑκάστῳ ἐπὶ λαίαν ἐκ ψηφῶν τοι-
 ῶνδε δωρεδοκῆες πληθίζον).

Ἐπὶ δὲ ἡ ἐνλαυθα τε πόλις διαβα-
 σις ἔτ' ἐπὶ ἡδεῖα, ἔτ' ἀκινδυνῶ ἡμῖν
 ἐδοκῆ, ἐπὶ δεξιᾶν τραπομῆροι, καὶ τὸ χω-
 ριον ἐκ πλαγίᾳ ἀνωθε πῶ διελθούτες, τῆς
 γεφυρας τὸ ἀσφαλές ζήτημα· τῶν τ' ὄρων
 τὰ ὁμαλὰ καὶ θυλαία διαβαίνες ἡκομῆ
 εἰς Φινδωνίω, κωμίω, ὡς εἰκεν, δυ-
 δαίμονα· καὶ δὴ, τὸ τελούσιον, εἰς Χι-
 χησειαν, τῶν τῶν Σκασηξιακῶν ἀπα-
 μῆροπολιν.

Ἄπερ ἔν ἡμῖν ἐν τῇ πορείᾳ εὐχε-
 μέχει τῶδε, δοκῶ ἤδη ὧς ἑκάστων ἐκ
 πείσας μακρολογησάι. διὸ ἀναστει-
 λαμένη ἀγί, καὶ ὡς ἐξ ὁδοιπορίας
 μακρᾶς ἀπειρηκώς, παύομαι ἐτι πλείω
 γραφῶν, ἵνα μὴ καὶ ταυτολογῶν ἀλι-
 σκώμαι.



I T E R

I T E R

SUSSEXIIENSE.

CORN. ÆMIL. S.

AB *Etona* digressum itinere transverso in *Suffexiam*, avocavit significata per literas parentum adversa valetudo. Eheu! fatis morborum affert senectus ipsa: bis mi-feri, quibus aliud quiddam insuper accedit mali! Facie igitur ad meridiem conversa, progredior lente festinans viator, patiens pul-
veris atque solis. Comes adest tuus ille meusque *Johannulus*. atque adeo per viarum invia, per locorum culta atque inculta, & illa quidem Bucolica magis quam Geor-
gica (*teneant hominesne feræne, incertum*) &, quod in solo *Suffexiensi* jure mireris, per pulveris hinc inde conglomerati nebulas se-
quaces, sylva denique *Anderida* ex obliquo peragrata, sub occasum solis *Shermanburiam* aliquando tandem attingimus. Hic inter ar-
borum aperta, id ipsum, quod quærimus, prospicitur

prospicitur reverendi senis domicilium : illi-
co accedimus ; in propylæo extabat *Virgili-*
anum illud inscriptum,

Aude, hospes, contemnere opes, & te quo-
que dignum

Finge deo ; rebusque veni non asper egenis.

En epigramma sacerdotis Christiani moribus
& fortunis apprime congruum ! haud frustra
admoniti humile subimus tectum ; occurrit
illico in amplexus Patriarcha vetulus, pie-
tatis primævæ aspectu & placida quadam se-
veritate venerabilis :

Pone sequens paribus figit vestigia curis,
repentinæ vix patiens lætitiæ, suisque pene
illacrymans gaudiis, Mater propitia. Quid
interea mihi erat sensus haud facile dixerim :
ita mihi animum in divorsum distrahebat
hinc præfaga mali sollicitudo, illinc sollici-
tudinis illius dissimulatio strenua ; tum pie-
tas & misericordia ; & insuper castigatæ cu-
jusdam hilaritatis species affectata, dubique
oris sive in risum, sive in lacrymas facilis so-
lutio. Verum, quia pleraque meliora spe
compereram, erat profecto quod dolerem
minus. Imo vero, quicquid ibi erat ægritu-
dinum, id omne ipsorum patientia jamdu-
dum superasse videbatur. Quid multis ?
ad tempus molestiarum sedulo obliti, quod
supererat noctis colloquio haud insuavi fe-
sellimus.

Pauperis

*Pauperis Evandri domus hospita fovit a-
lumnos*

*Hospitio modico; sed vultu risit honesto
Splendida pauperies, nec opimis invida
rebus.*

Hic certe illud videor mihi experiundo intellexisse, quod præsentibus hilariter uti, neque plura desiderare, sit divitiarum instar omnium.

Verum etiam subiit aliquando & altius sapere & philosophari. En adeo tibi septuagenarium hunc senem! eruditionem si spectes, inter primi ordinis theologos annumerandum: si mores, — pietate, fide & simplicitate primæva nemini secundum; imo vero virtutibus, quotquot sacerdotem Christianum decent, instructissimum; si fortunas, — en eundem tenui in re, & loco iniquo per lustra plusquam septem in ineluctabili luto illo *Suffexiensi* defixum atque sepultum, annis fractum atque laboribus, & in *Christi* ecclesia militem plane emeritum, in ætatis extremæ decursu inopem, indotatum, militiæque suæ Christianæ triumphis jam jam immoriturum: en, inquam, eundem fortunæ ludibrium, suorumque, pene dixerim, opprobrium!

Illum intuens quam protinus ipse mihi jure displicui, quam præ illo ego me contempsi, me nitidum & bene curata cute pinguem,

guem, & quasi reverendo de grege porcum?
 quam protinus ignaviæ me meæ & luxuriæ
 puduit? imo vero, inquam, pereat potius
 quicquid est lautitiarum elegantiorum, illa
 vitæ decurrentis juxta & exeuntis damna si-
 mul & dedecora! Imo potius tuarum de vir-
 tutum lumine mihi quoque aliquod accenda-
 tur lumen! accendatur ille generosus ardor,
 — illa nequitiae triumphantis ultrix indig-
 natio, — illa quidlibet pati audax constantia,
 — ille demum fortunæ mortisque contem-
 ptor & victor, animus! Imo tecum denique,
 reverende senex, splendide esurire mallet,
 quam *Pelhamidarum* conviva inempto lu-
 xu deliciari; tecum porro ita vivere tan-
 quam indies moriturus. isthoc profecto est
 sapere!

*Felix, qui potuit vitæ cognoscere causas,
 Qui spes atque metus & inexorabile fa-
 tum*

*Subjecit pedibus, rabiemque Acherontis in-
 ermem :*

*Nil ultra quærens mortale, Deoque vo-
 canti,*

*Cujus sacra gerit tanto lætatus honore,
 Impendit curas, animamque reliquit in
 astris.*

An videor tibi frustra philosophari? mihi
 certe vehementius animus commovebatur :
 illico

illico calamum arripio ; & protinus in char-
tam effunditur incompofita meditatio.

Sed ut ad alia veniam, Homerica ufus
compellatione,

Dic mihi, mufa, virum,

*Qui mores hominum multorum vidit &
urbes.*

Heus, inquam, mi *Johannule*, Ulyffis tui
ad inftar, id age ut non tam temere circum-
vagari quam peregrinando fapere videaris.
Heus, arrige oculos animumque! ecquid no-
vi, ecquid memorabilis tibi exhibet Regio
hæc fylveftris? ecquid juvat hominum loco-
rumque viciffitudo? fylvarum longe lateque
proſpectus, & quicquid demum rura habent
amœnitatum? Quanta ubique pecudum fre-
quentia, hominum vero quam mira folitu-
do? Et certe, ut quod res eſt loquar, natura
foli videtur illis longe accommodatior quam
his. Si Bucolica tibi ſint curæ, boum gen-
tem admirare nitidam plane & liberalem: en
terga boum titulo equeſtri & Prætoris urba-
ni menſis digniſſima! Sed heus Tu, porcini
gregis aliquando moderator futurus, *Eume-
lus* alter, quem Homerus honorifice appel-
laverit *διον ὑποβοσκον*, tu formarum hujusmodi
ſpectator elegans, ecquid vidifti unquam
porco *Suſſexienſi* invenuſti? ecquid turpius

I inhonestius-

inhonestiusque? vah! ne quid tale ad haras tuas *Grenovicenses* unquam devenerit!

Sed audire videor interpellantis vocem mitissimam, “ quid de bobus & porcis? quid
“ de re odiosa tam multa, & quidem mihi?
“ expectaram potius aliquid de fœminis honestioribus, de Armigeris vestris, aut si
“ quid forte liberalius rura uspiam exhibuerint” —

Verum heus! delicatula mea, noli tu aut nos hospites minus curiosos aut regionem hanc elegantiarum prorsus sterilem existimare. En tibi, illa ruris decora invidenda, Armigeros! haud fane, quales fœminei conventus vestri mirantur, simiarum ritu ornatos & ineptientes; aut, quales tu tibi fingis, literato florentes otio, jurisque tum civilis tum divini studiosos; sed incultos simplicesque, patriarcharum ritu in Bucolicis atque Georgicis unice versatos, moribus & institutis, perinde ac operibus, rusticos; tum disciplinæ *Academicæ*, tum urbanitatum vestrarum *Londinensium* prorsus rudes. Vides adeo melioris notæ agricolas Armigerorum loco haberi. Hi tamen gentilitios jactitant honores, &, tanquam inter arbusa *Quercus*, agreste vulgus despiciunt; mireris hominum dignitatem indecoram & superbiam plane ridiculam:

diculam ; neque sane minus miraberis eorundem compotantium humilitatem, & popina vel culina plaudente, ingenii dominantis triumphos — in conviviis abnormem lautitiam & sordidam luxuriam — in colloquiis asperitatem inconcinnam & hilaritatem inficetam — assidua cum servis & animalibus, rara cum hominibus clericis aut ingenuis commercia ; literatos fugiunt illiterati, sobrios bibaculi. Id interim agunt ut pingue pecus sibi comparent, & cætera omnia ; — ingenium certe non excipio. — Satin' hæc de Armigeris ? de fœminis ultra ne quære. Qui Latine sciunt, hæc sentient ad se non pertinere ; qui nesciunt, eorum censuram minime revereor.

Veniam dabis si, peregrinantibus quodcunque occurrerit novum & singulare, illud stilo liberius notaverim. Scias itaque æstivum hocce tempus hospitiorum, quæ jamdiu intercluserat viarum ineluctabilium iniquitas, commercia aperuisse. Nos adeo ab amico quodam reverendo passibus abhinc IIII mille ad convivium vocati, joculariter ornamus : Curru *Suffexiensi* five plauastro bijugali vehimur ; auriga pedes ad latus flagello & balatu quodam dissono caballis imperitabat : nos, tanquam captivi tergis ter-

ga obversi, protrahimur, distrahimur, confundimur. Hui ! quid hoc est novæ gestationis? Hui ! qualis isthæc est inimica quidem somnis, at non injucunde molesta vehiculi titubantis subsultatio: & qualis mehercle invito risum subinde excusserit? Imo maeste estote virtutibus*, Patres conscripti; quod plaustro vehimur, id sapientiæ vestræ singulari debetur. Verum heus! mi Johannule, juvet aliquando in vitæ decursu rerum vicissitudines experiri nec ingratas prorsus nec inutiles. Interea vobis, o Fortunæ filii, vehiculorum luxuriam pretiosam minus invidemus, dum sic, futuri præfaga, musa docet philosophari:

*Quid juvat aurati phalerata superbia
currus?*

*Hei mihi! inæqualis per plana, per as-
pera vitæ,*

*Una omnes metam lente properamus ad
unam,*

*Una omnes mortis communi claudimur
umbra!*

Hei mihi! in discrimine illo ancipiti & supremo quis non illico optaverit didicisse se

* Jam tum S. C^{to}. Curribus quadrigis rhedisque Vectigal imperabatur grande fatis. itaque infirmus noster & inops senex, quem rhedæ admoverat non luxuria, sed necessitas, ad agreste vehiculum relegatur.

ritu Christiano indies mori, vitæ beatioris & sempiternæ candidatum? — In trepidatione illa suprema quis non, inquam, Tibi, o contempte simul & venerande senex, simplicitatem istam tuam & innocentiam jure inviderit?

Hæ quidem mihi, atque aliæ vicissim atque aliæ, pro eo, qui tum erat, animi colore progredienti meditationes exciderunt: verum quicquid severitatis aut sollicitudinis infedisse videbatur illico discussit amicorum conspectus jucundissimus, hospitalis mensa, & pristinae consuetudinis renovatæ gratia.

Postridie cælo, & quod mirere magis, solo etiam favente, ad littus australe & regionem maritimam contendimus; & per diverticula complura & viarum umbracula hinc inde obducta vi millia fallente gressu proventi, & acclivia collium affecuti, in lucem illico, & diei quasi recens obortæ claritatem emergimus. Ibi demum conversi placido quodam cum stupore singula circumspicimus; subjectas valles fylvasque discedere miramur, per arborum opaca villas & templa passim exfurgere, mille amœnitates derepente enasci, & novæ demum regionis faciem pulcherrimam aperiri. Juxta enim pro pedibus ab Oriente in Occidentem patet saltus Anderidus,

dus, omnis illa concava & sylvestris regio, in longitudinem pene infinitam producta; a septentrione montes *Surriani* millia abhinc circiter xxx parietis instar objecti, excelsi quidem illi & albicantes, longeque spectabiles, & soli meridiano jam illuminati, sylvestrem scenam interjacentem limite haud inamœno claudunt.

Age vero illam alteram, qua tendimus, partem animadvertite: en tibi, quæ jure admireris, undequaque objecta! Eccubi uspiam vidisse contigit totidem oculorum oblectamenta, tam eximia magnitudine, tam locis disjuncta, tam diversa genera, in unam quasi tabulam simul congesta? certe sicubi uspiam,

*Largior hic æther campos & lumine vestit
Purpureo.*

En levi in cespite equitatio quam mollis & amœna, & ille quaquaversum tersæ viriditatis nitor! en illa longe lateque porrecta montium dorsa, & magnifica quædam vastitas! en porro instar omnium illa æquabilis & cærulea planities, cælo suo, quo unice terminatur, concolor, & spectaculi volubilis mire variatus splendor? En jam auditur fragor quidam raucifonus; erat enim in conspectu *Brightbelmstona* piscatorum nautarumque

rumque sedes opportuna, africo quidem incumbenti nimis obnoxia, & sinu leniter reducto irati maris incursum haud frustra reformidans. Juvat illico in littus descendere: spectantur ibi mœnium subrutorum fragmina, & ita quidem, ut ipsis e ruinis confurgant objecta fluctibus munimenta. neque vero interea desunt aggeres tabulati in transversum producti, qui alluviam marinam quotidie advectam excipiant, unde nova quædam ripæ periclitanti accedunt fundamenta.

Illuxit jam cæli ferenitas plane Asiatica, lenis adspiravit aura, mobilemque rerum objectarum faciem solis superfusi splendor illustravit. Interim ad pedes allusit placide allabens relabens unda, & subinde quasi jocosa fraude ambulantium incauta obruit vestigia. Age jam, tiro, tu spectator insolens ecquid unquam vidisti gloriosius, ecquid amœnitus, ecquid demum formidolosius?

Hoc mare fluctivagum sunt qui formidine nulla

Imbuti spectent? quæ vasti pompa theatri

Arrectos varia percellit imagine sensus?

Alternis subeunt stupor, exultatio mentem, &

Haud

Haud inamabilis horror, & haud tranquilla voluptas.

Juvat quidem usque & usque morantes spectaculo tam admirabili inhiare. Interea animus contemplantibus una fluctuat æstuatque affectibus reciprocis agitatus. Cogitatio usque cogitationem subit, velut unda supervenit undam: in obtutu hæret oculus plane obstupefcens, & voraginis immensitate quasi absorpta fatiscit meditatio.

Sed invitos jam discedere tempus admonet, prandiique propioris desiderium; itaque priora itineris vestigia relegimus, oculo interim ad oram maritimam sæpius retorto; & horam circiter tertiam hospites excipit expectatos *Hen. Campioni* beata villa, montium radicibus subjecta. O quam mihi unice plaudo, gaudeoque, quoties vidisse contigit aliquem antiquæ laudis & melioris ævi patrem-familias, fortunis, moribus, eruditione vere liberalem, qualem nobis hodierna dies obtulit? singulare prorsus exemplum! Armigerorum agrestium decus simul & opprobrium! neque enim illo homine quispiam operum rusticorum intervalla otio literato elegantius dispunxit, semper inter agriculturæ & literarum studia,

dia, & amicorum officia, cum magna laude sua suorumque fructu, versatus.

*O felix studii, qui non inglorius exul,
Urbe procul strepituque recessit in otia
ruris!*

*Securus rixæ civilis & inscius ultro,
Ipse sibi plaudens, turbantibus æquora
ventis,*

Prospicit alterius magnos impune labores:

*Ambitionem, irasque, metusque, & gaudia,
& omnem*

Fortunæ ludum crudelem ridet inultus.

Interea, quicquid dignum sapiente bonoque,

*Tædia quod fallat, quod se sibi reddat
amicum,*

*Hoc amat, huic studet, & bene temperat
utile dulci,*

Splendida distinguens agrestibus otia curis,

Arva docens animumque pari mitescere cultu,

Invideat quod & ipse Sabino Flaccus in agro.

Me quidem virtutum tantarum recordatione ipsa admodum delectari fateor; &

sane libentius ea commemoro quæ sentio
cum laudibus tuis esse conjuncta. Sit igitur
mihi idem chartæ, qui & viæ hodiernæ,
finis; præcipue cum is sit, in quo jucun-
dissime mihi conquiescat meditatio.

F I N I S.



ERRATA

In pagg. seqq. lege

Pag.	1.	lin.	4.	πορρω απεχοντες & alibi πορρω pro πορρωθεν
	2.		2.	δυων πλεθρων
			10.	ξυλων
	6.		2.	της ιππας αφιεδς
			14.	ιαλικη
	7.		11.	ορων pro ορεων hic & alibi
	12.		13.	τηπο
			19.	υφιεθ
	13.		9.	παγκρινον
			19.	προχειται
			20.	πολλαπλησιαζεται
	16.		11.	ρητορων
	17.	6, 7.	N. B.	præp. Δε transitum de- notans hic & alibi cum Gen. legatur
	18.		9.	infere η ante οψις
			17.	& αν post ειποι
	20.		9.	καλα
			15.	γας
	21.		3.	εδε τα
	23.		4.	αμφι δεκα πηχεις
	24.		2.	παραπεισματα
	41.		20.	θεωρωντων η θεωρητων
	45.		8.	τηχας απερρωτοθ

Lately published,

I. **R**EMARKS on the Epistles of Cicero to Brutus, and of Brutus to Cicero: in a Letter to a friend. With a Dissertation upon four Orations ascribed to M. Tullius Cicero: viz. 1. *Ad Quirites post reditum.* 2. *Post reditum in senatu.* 3. *Pro domo sua, ad pontifices.* 4. *De Haruspicum responsis.* To which are added some Extracts out of the Notes of learned Men upon these Orations; and Observations on them. By Jer. Markland, Fellow of St. Peter's College, Cambridge.

II. Lud. Kusterus De vero usu verborum meliorum eorumque differentia a verbis activis & passivis. Item veteres poetæ citati ad P. Labbei *De ancipitum Græcarum vocalium* in prioribus syllabis mensura confirmandum. Sive Index vocabulorum in quibus anceps vocalis pro longa habenda: Opera & cura Edwardi Leedes, in schola Buriensi ad acuendos *adolescentium* animos, erga *poeseos* studium (cum ipse poeta non sit) *cotis* vice fungentis.

III. The History and Antiquities of Colchester, the first Roman Colony in England. By Philip Morant.

IV. The Laws of Hywell Dda, in Welsh, with a Latin Version, and Glossary by the late Dr. Wotton, and Moses Williams. With a Preface, by the Rev. Mr. Clarke, Residentiary of Chichester.

